

11te Aarg.

1880.

20de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af R. Thronsen.

31te Oktober — 20de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the Post-Office at Decorah as 2nd class matter.

„For Hjemmet“

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Det indeholder et afvejlende og omhyggelig udvalgt Læsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Misstøvsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt

Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.

Det udkommer med to Ark i Omflag to Gange om Maanedn (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.50) om Aaret i Forstud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Orders, Drafts (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke oerakt ere sikre. Nye Subskribenter behage at melde sig snarest muligt.

Adresse: R. Thronsdjen, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mand's Hjælp til at indsende Penge, da se til, at Vedkommende er paa lidelig.

7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00.

2Gldre Bind af „For Hjemmet“, se sidste Side.

Succesfor til
Feodor Strøm & Co.

N. S. HASSEL

Decorah,
Iowa.

har et fuldstændigt Udvalg af gode Kolonialvarer (Groceries), samt al Slags saltet og røget Fisk. Extra fin norsk Medicintran og andre norske Varer.

Indhold af 18de Bind (1879 II.) af „For Hjemmet“.

„Kun dagligdags er al din Dont“. — Eugenotterne som Galeisflaver. — Japaneserne. — Den gamle Thepotte. — Brev til Layard fra en tyrkisk Rabi. — Sokrates's Fængsel og Død. — Strøtanter. — Føderne i Konstantinopel. — Gaader og Oplosninger. — Blandinger. — Pater Clemens. — Buggefang. — Gustav Basas Historie. — Prinds Louis Napoleon falden. — Møllen og Bækkene. — Jordflodens Indre. — Siv Gud Vren. — Til Ungdommen. — Smaa historiske Notitfer. — Den gamle Mand og Præsten. — Læsefrugter — Ved det døde Hav. — Hvad hedte den barmhjertige Samaritan? — Sønnen i rette Tid. — Washingtons Maximer. — Rimbreve fra navntundige Mænd. — Insekternes Musfelfstyrke. — Verdenspostvæsenet. — Benedetto Marcelli. — Fra Madagaskar — Til Belysning af en Anekdote, som fortælles om Pascal. — Mærkelige Tal. — Evang. luthersk Folkekalender, anmeldt. — Til Professor M. J. Mourad. — John Maynard.

Bindet bestaar af 12 Hefter, 356 Sider, samt Titelblad og Register og sendes portofrit for \$1.00.

R. Thronsdjen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

Gon Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

11te Marg.

31te Oktober 1880.

20de Hefte.

Elektrisk Lys.

(Efter Jamin ved S.)

III.

Alle og Enhver har bemærket, at et Gasblus synes orangegult, naar man tænder det, før det er blevet mørkt; det samme er Tilfældet, naar man sammenligner det med elektrisk Lys. Nu har man vænnet sig saaledes til den gamle Belysnings gule Farve, at man finder den ganske i sin Orden, medens man bekylder det elektriske Lys, som ligner Dagens, for at være blaaligt. Dette Spørgsmaal fortjener at behandles fra Grunden af. —

Siden Newton ved man, at det almindelige hvide Lys er sammensat; det bestaar af en Blanding af saakaldte enkelte Straaler, som af et Prisme stilles og efter sine forskjellige Brydningsforhold ordnes i Række til et langstrakt Billede, et Spektrum. Disse Straaler frembringe et forskjelligt Farveindtryk paa Diet; i umærkelig og harmonisk Overgang følge de paa hverandre gennem de syv Hovedfarver: Rødt, Orange, Gult, Grønt, Blaåt, Indigo, Violet. — Disse enkelte Farver er Grundbestanddelene af alle mulige Farver og af alt Lys. — Men for

at Lyset skal være hvidt, maa det indeholde dem alle i et passende Forhold. Saaledes leverer for Exempel den elektriske Lysbue, som frembringes mellem Sølv og et Stykke Gul, et Spektrum, der blot indeholder to grønne Striber; og bruger man istedenfor Sølv andre Metaller, saa bestaar det erhholdte Spektrum altid kun af enkelte lysende Striber, adskilte ved store mørke Rum. Dette Lys er allsaa meget usfuldstændigt og er aldeles ikke tjenligt til Belysning. Lad os nu betragte Flammerne af Olie eller Gas. De opløse sig i et sammenhængende Spektrum; Rødt, Orange og Gult indeholde de i stor Mængde, derimod lidet Grønt, næsten intet Blaåt og slet intet Violet. — De ere med andre Ord rige paa de mindst brydbare Straaler, fattige paa de mere brydbare og ere næsten ikke Spor af de mest brydbare. Nu kunde man rette paa den Feil, at de indeholde formeget af en Farve, thi det Overflødige kan fjernes; men at de har for lidet eller intet af en Farve, det ved man intet Raad for.

Det elektriske Lys er mere sam-

mensat; det kommer paa en Gang baade fra Kullene og fra Lysbønen, og hver af disse Lyskilder leverer sit Slags.

Det, som Kullene udsende, er hvidt, ganske som Solens og indeholder alle enkelte Straaler i samme Forhold; det er fuldstændigt og fuldkomment. Ikke saaledes med Buens Lys, det er blaa-violet, og dens Spektrum er modsat Gasflammens; det indeholder lidt Rødt, meget Blaat og især en Mængde Violet. Dette giver Belysningen et blaaligt, lidt haardt Skjær; men Feilen ligger her i Overflod og ikke i Mangel, og den kan rettes.

For at gjøre forstaaeligt, hvorledes dette sker, maa vi gaa lidt dybere ind paa Optiker*). Lyset frembringes ved Svingninger i Ætheren, ligesom Lyden ved Svingninger af Luften. Nu er der den samme Forskjel mellem de forskellige Farver som mellem Musikens Noter. Rødt frembringes, ligesom de dybe Toner, ved forholdsviis langsomme Svingninger; Violet, ligesom høie Toner, ved hurtige Svingninger; og hvad der gjør Ligheden fuldstændig, er, at Øiet ikke kan opfatte de altfor hurtige eller altfor langsomme Vibrationer, ligesom Øret ikke kan høre altfor høie eller altfor dybe Toner. — Men saadanne Vibrationer eksistere; baade saadanne, som brydes mindre end rødt, og saadanne, som brydes stærkere end violet; og ingen af disse se vi. De første ere Barbestraaler og forekomme i stor Mængde i Flammernes Spektrum; de sidste er den elektriske Lys-

bue rig paa — det er disse, vi vil undersøge. —

At de virkelig forekomme, kan konstateres paa to Maader; først ved at opfange Spektret paa en fotografisk præpareret Glasplade; Billedet tegner sig meget svagt i det røde Feldt; men bedre og bedre henimod det Violette; men det standser ikke der, det forlænger sig og bliver endog stærkere udenfor dette, hvilket beviser Eksistensen af disse „ultraviolette“ Straaler. Den anden Fremgangsmaade fortjener, at vi standse en Smule ved den. Vi bestrøge den Skjærm, hvorpaa Spektret tegner sig, med en Opløsning af Chininsulfat. Ingen Forandring viser sig i det røde Feldt; men fra det blaa af ser vi en hvidlig Farve, som bliver stærkere henimod det violette og stærkest udenfor dette. Chininsulfat har altsaa den Egenskab at forvandle de blaa, violette og ultraviolette Straaler til hvidt Lys; det kan selvfølgelig ophæve de Farver, som var i altfor stor Overflod tilfede i Lysbuen, og kan ogsaa nyttiggjøre de Straaler, Øiet før ikke saa. Et Udtræk af Hestekastanjens Bark virker paa samme Maade; ligeledes Uranglas og mange andre Stoffer. Saaledes kan denne Anke mod det elektriske Lys hæves. Dette er forresten ogsaa af andre Hensyn nødvendigt. Man paastaar nemlig, at disse ultraviolette Straaler angribe Øiets Væddser og kan bevirke alvorlige Sygdomme.

IV.

Jeg maa dog tilstaa, at det elektriske Lys ogsaa har sine Feil; saaledes i flere Tilfælde en, som vil lukke mange Øre for det: det syn-

*) Optik er Læren om Lys og dets Egenskaber. (Af Opsis, Syn 3: Evne til at se).
Neb.

ger. Det giver fra sig en stadig dyb Tone omtrent som en Fluesværms Summen. Det er ikke netop en ubehagelig Tone; men det plager Dret at høre den bestandig. Årsagen dertil er Børlingen af de alternerende Strømme. Lyset tændes og slukkes ved hver Børling af Retningen, og dette er hver Gang ledsaget af et lidet Smæld. Periodisk gjentaget i jævn Takt, danne disse Smæld en Tone, og naar man anbringer Bluslene i Røpser, give disse Resonantz og forstærkte Toner. Blot Grammes Maffine skaffer tause Blus, fordi der ved den ingen Strømvevling er. — Men naar vi nævne denne ikke uvæsentlige Ulempe ved det elektriske Lys, maa vi paa den anden Side ogsaa bringe i Erindring, at det ikke forandrer Atmosfærens Sammensætning og ikke udvikler Varme.

I de sædvanlige Flammer er Lysudviklingen en Biting, som ledsager den kemiske Forening af Brændstoffet med Luftens Surstof. Denne Forening frembyder den dobbelte Ulempe at berøve Atmosfæren noget af den for vort Andedragt nødvendige Bestanddel og at erstatte dette med Vanddamp og Kulstyre. Denne sidste har — om den end ikke er saa skadelig, som man engang troede — dog ikke noget godt Ny, og det bedste, man kan sige om den, er blot, at den ikke dræber. — Dette er da en Ånke mod den gamle Belysning, som ikke rammer den nye.

Desuden udvikler de sædvanlige Gas- og Olieflammer en Varme, som ofte gjør dem utaalelige. Dette er ikke Tilfældet med det elektriske Lys; det er ikke varmt — saa forbausende end dette i Førstningen kan

synes. Naar — for at bruge Davy's Udtryk — Platina i Lysbuen smelter som Bly, saa maa dens Temperatur mindst være 1500 Grader. — Og andre Experimentere vise, at den er langt høiere, end dette Tal angiver, og at den overgaar enhver Temperatur, vi paa nogen anden Maade kunne opdrive.

Hvad nu Gas- og Olieflammernes Temperatur angaar, saa er denne langt lavere, den naar neppe 800 a 900 Grader; Platina smelter ikke deri, heller ikke Kobber eller Sølv, og dog finder man, at Gasbelysningen udvikler uendelig meget mere Varme end den elektriske; saaledes kan man holde et Stykke Fyrsvamp i nogle saa Centimeters Afstand fra Lysbuen, uden at den tændes, medens i samme Afstand fra en Gasflamme et Træstykke vil begynde at brænde. Hvorledes kan nu dette gaa for sig, at denne Flamme, hvis Temperatur er forholdsvis lav, udvider om sig saa meget Varme og saa lidet Lys, medens det elektriske Lys, som har en Temperatur, der overgaar ethvert Maal, og to tusind Gange større Lysstyrke, udsender saa lidet Varme?

Det ser ud, som om Kjendsgjeringerne her komme i indbyrdes Strid. Men se her Forklaringen: Naar et Legeme opvarmes, udsender det en Blanding af Straaler, som i ulige Grad afbøjes ved et Prisme og giver et Spektrum. Under 100 Grader udsender det kun „mørke Varmestraler“, som er de mindst brydbare; mellem 100 og 500 Grader ere alle Straalerne fremdeles mørke, men de nærme sig nu det synlige Spektrum; ved 525 Grader finder man — sammen med alle

de foregaaende mørke — en Begyndelse til synlige røde Straaler. Eftersom Temperaturen vøjer, træder lidt efter lidt alle Spektrets Farver til; det Violette viser sig ved 1100 Grader; derpaa optræde de usynlige kemiske Straaler; Spektret bliver saaledes lidt efter lidt fuldstændigt, idet det udbreder sig til de stærkt brudte Straalers Side; men paa samme Tid taber det sig paa den modsatte Side. I det man nu fører et meget sølsomt Thermometer henover Spektret, mærker man ikke Spor af Opvarmning i det violette og blaa Feldt, meget svag i det grønne, stærkere og stærkere henimod det røde og allerstærkest i det mørke Feldt udenfor dette. Heraf sees, at eftersom Temperaturen stiger hos det lysende Legeme, aftager Varmestraalerne i Forhold til de blot lysende Straaler; og saaledes vil det forstaaes, at det elektriske Lys, som naar den højeste Temperatur, kan udsende den største Varmængde sammen med den mindste Mængde Varme.

V.

I det jeg hidtil blot har holdt mig til den videnskabelige Side af Sagen, har jeg vist, at det elektriske Lys er uden Sammenligning rigere, vakrere og fuldstændigere end vore Lamper. Vi maa nu gaa ind paa et mere positivt Spørgsmaal: hvad det koster. Enhver Produktion koster, Intet faaes gratis.

Vi forvandle Dampmaskinernes Arbejde til Lys: hvad er nu Udgifterne ved denne Forvandling?

Foucault gjorde en Dag et berømt Experiment: Ved et Haandtag og en Række Udveglinger dreiede han en Metalstive mellem Polerne

af en Elektromagnet, som man efter Behag kunde lade være ubirksom, eller gjøre stærkt magnetisk ved Strømmen fra et Batteri; naar den ikke var magnetisk, fortsatte Skiven at rotere med den opnaaede Hastighed; men naar Elektromagneten blev magnetiseret, standsede den i samme Dieblis; og vilde man da fortsætte Bevægelsen, maatte man bruge Haandtaget, overvinde en Modstand, udrette et Arbejde. Årsagen er, at man da frembragte Induktionsstrømme i Skiven; og disse holdes ikke vedlige uden paa Beføstning af et Arbejde. Jeg har paa mit Laboratorium en Gasmaskine paa tre Hestkræfter, som er forbundet med en Grammes Maskine; næsten uden Kraftforbrug meddeler denne Maskine en Hastighed af 1000 Omdrejninger i Minuttet, naar Ledningen ikke er sluttet, saa der ingen Strøm opstaar; men saasnart Ledningen sluttes og Strømmen gaar, begynder Maskinen at arbejde tyngre og langsommere; man mærker, at en betydelig Modstand er indført. — Med en Bremse er det let at maale Forbruget af Arbejde; det er stort, naar Strømmen er stærk, mindre, naar den er svagere; det er Hul, naar Strømmen aldeles ophører; i alle Tilfælde repræsenteres det ved den Virkning, det har frembragt. Den levende Kraft er gaaet over til Electricitet, og man kan deraf slutte, at dette saa mærkelige og saa ukjendte Noget, som man kalder Electricitet, blot er en egen Slags Bevægelse i Materien eller i Uliheren; endnu ubekjendt for os ligesom det Land, en Rejsende nærmer sig, som han i Morgen skal se, men hvis fjerne Konturer han allerede skimter. —

Denne særegne Form af Bevægelsen, som vi kalder Elektricitet, undergaar atter paa sin Side en anden Forvandling i det elektriske Blus, idet den gaar over i Lys og Varme.

Idet vi se bort fra de mellemlygende Forbindelsesled, kan vi altsaa sige, at Maskinens Arbejde gaar over i Æthervibrationer, og at Dampmaskinens forsvundne levende Kraft gjenfindes i Blusset.

Til Trescas store Blus paa 1860 Carcel anvendtes en Maskine paa 7 Hestekræfter altsaa 0,4 H . pr. 100 Carcel; men en mindre Grammes Maskine, som kun frembringer et Blus paa 100 Carcel, behøver en Maskine paa 1,5 H ; — som alle Varer er altsaa Lyset billigt i Partier, men dyrt i Detail. Som Regel kan vi da sige, at 100 Carcelblus kommer paa en Hestekraft, og for at faa Prisen i Penge har man blot at beregne, hvad en Hestekraft koster.

Smidlertider ikke dette Spørgsmaal saa simpelt; hertil maa søies Apparaternes Kostende, Rente og Amortisation af Anlægskapitalen, Drift, Opsyn etc. etc. Fontaine paastaar i en nys udkommen Bog, at det elektriske Lys er saa og saa meget billigere end Gasbelysning: Fontaine er Elektriker. Paa den anden Side foreligger en Brochure, hvori der bevises, at elektrisk Belysning er 65 pCt. dyrere end Gas: denne Brochure er et Uddrag af Gaskompagniets Tidsskrift. — Begge Par-

ter overdriver; den ene vil erobre, og den anden vil holde en Stilling. — Men se her det virkelige Forhold: Compagniet Contin tilbyder gratis at skaffe Apparater, Ledningstraade, Lamper, hvortil det beholder Eiendomsretten, og at levere Lyset til en Pris af 50 Centimer (35 Ore) pr. Time for 100 Carcelblus, paa den Betingelse vistnok, at Handelen gjælder for et vist Antal Aar og et vist Antal Blus. — Uigeledes har en af Eierne af „Magasin du Louvre“ bemyndiget mig til at opløse, at de elektriske Apparater, han har købt sig, giver mere Lys end Gasen og 30 pCt. Besparelse.

De to Slags Belysninger vil ikke skade hinanden eller gjøre hinanden Bladsen stridig. — Thi hvad vil Følgen være af, at den nye Belysning erobrer og hævder sin Stilling i nogle Luxusetablissementer? Ingen anden, end at det vil frembringe et større Behov af Lys, som Gasen maa afhjælpe; saa langt fra at tabe, vil den derimod vinde; istedetfor at klage bør Gaskompagnerne glæde sig. — Men paa den anden Side har Elektriciteten erobret sin første Stilling og den vil ikke gaa tilbage*). („Naturen“).

*) Denne Artikel er skrevet, før Edison's Experimentier begyndte at vække nogen betydelig Opmærksomhed i Europa. Om Edison's Forsøg i Menlo Park ved New York, se „For Sjenmet“ 19de Bind Side 87. Reb.

Nordvest-Passagens Opdagelse.

(En Rejsebagbog af Missionær Joh. Aug. Mierskjing).

(Fortættelse).

Lørdag, 31. Jan. Den sidste Uge var det godt Veir, hele den øvrige Del af Maaneden herskede Storm og Taage. Den lange, mørke Tid var meget tung. Dækket var vor daglige Spadsereplads; den største Del af den øvrige Tid maatte vi sidde i Mørke, desuden var Levnetsmidlerne saa knappe, at man netop kan leve deraf, man er bestandig hungrig. Tre Matroser blev straffede, fordi de havde sjaalet Hundemaden og spist den. Der fangedes 23 hvide Ræve. Sundhedstilstanden er endnu god. Den nye Is er 4 Fod 8 Tommer tyk. Temp. i Januar: Maximum plus 8°; Minimum — 56°; Middelt. plus 28° eller: Maximum — 11°; Minimum — 39°; Middelt. — 26½° R.).

Onsdag, 4de Febr. (Temp. — ° = — 26½° R.). Ved den klare, skyløse Himmel har vi nu daglig en Time dæmrende Lys, der hver Dag tiltager i Længde og Klarhed. Solen maa nu snart igjen komme frem, og Enhver vil gjerne være den Første, der ser den. Vi gaa nu igjen paa Jagt, naar Vinden ikke er for kold og stærk. I Formiddag gik flere Fægere afsted og kom igjen i Eftermiddag, da det blev mørkt, men Sergeant Woon og Negeren Anderson manglede. Da disse ikke vare komne tilbage Kl. 6, og der som sædvanligt om Aftenen indtraadte en stærk Taage, saa blev en Kanon affyret hvert 5te Minut, og der blev sendt Raketter op. Kl. 8 gif

tre Selskaber ud, bestaaende af 1 Officer og 6 Matroser, i hver sin Retning, for at opspøge de Savnede. Kl. 1 om Natten vendte de tilbage og medbragte de to Fægere. Begge havde forfrosset Ansigt og Lemmer; i Særdeleshed havde den arme Neger Anderson lidt meget. Man bragte ham, ganske stiv, uden Tegnet til Liv, tilbage til Skibet. Han kom senere til sig selv, dog tvivler Doktoren om hans Helbredelse. Sergeant Woon gav en Beretning om deres Eventyr, men saa usammenhengende og utydelig, at man kunde mærke, at hans Hjerne ogsaa havde taget Skade af Kulden.

Lørdag, 28. Febr. I Midten af Maaneden var der et frygteligt Veir, hvorom man i Europa ingen Forestilling kan gjøre sig. Selv den til Kog- og Drifkevand nødvendige Is kunde ikke hentes paa Grund af det uophørlige Snefog. Solen, der skulde være synlig den 9de, saa vi ikke før den 16de. I den sidste Uge blev Veiret godt, og det herlige Solskin giver os nyt Liv. Skibet maatte formeligt graves ud af den sammensøgne Sne; det var saa bedækket, at alene Masterne stak frem. Nu gaar man daglig paa Jagt. Hver Uge uddeles engang Kendskjød i Stedet for Saltkjød. Hungeren begynder ved de smaa Portioner, der uddeles, at blive formelig smertelig. De saa Ræve, der er fanget og studdt paa Landet, og som man ikke pleier at afgive paa Skibet, fortæres med stor Appetit.

Vi havde i klart Veir daglig Nordlys. Fsen fra denne Vinter befandtes at være 5 Fod 5 Tommer tyk. (Temp. i Febr.: Maximum — 1°; Minimum — 49°; Middelttemp. — 26° eller: Maximum — 14½°; Minimum — 36°; Middelttemp. — 26° R.).

M a r t s 1852. Hele Maanednen har der for det Meste været behageligt Veir. Man gik meget paa Jagt; derved bleve de faa Kendsdyr strømmede bort af de uvæde Skyttere, hvilket de gamle Jægere besvære sig meget over. Ni smaa Kendsdyr bleve skudte denne Maaned, men 3 af dem bleve, medens Jægerne hentede en Slæde fra Skibet til at transportere Billedet, opdæt af Ulve. I Begyndelsen af Maanednen forvilde atter to Matroser sig. De vare gaaede ud om Formiddagen og kom ikke tilbage, da Natten faldt paa. Hele Natten søgte tre Selskaber efter dem uden at finde dem. Den næste Morgen gik andre Selskaber afsted, men disse kom ogsaa tilbage om Eftermiddagen uden at have seet Spor af de Forsvundne; Kapteinen besluttede nu at sende det hele Mandskab ud paa engang i alle Retninger. Men før dette skede, saa vi i det Fjerne de to Forvildede tumle omkring paa den flade Is. Strax bleve de hentede paa Slæder til Skibet, de vare ganske svage og uden Besindelse. Nogle Dage senere fortalte de, at de havde forvildet sig paa Landet og at de ikke havde sovet den hele Tid, men de havde uafslædelig gaaet langsomt omkring. En Hare, de havde skudt, havde de fortæret raa.

Det Dag, som om Vinteren bedækkede Skibet som et Telt, blev af-

taget, Sneen blev skaffet væk fra Binduerne, saa at vi nu igjen har nogle Timers Dagslys i Skibet. Den Skole, der er holdt for Matroserne i Vinter, er nu sluttet. Den har overhovedet i dette Aar været mindre besøgt, thi naar man hele Dagen løber omkring paa Bjergene gennem Sne og Is med tom Mave, saa føler man sig om Aftenen afkræftet og har ingen Lust til at lære. Istedetfor dette, samtaler man om Dagens Jagtbedrifter. Sundhedstilstanden er god, men Doktoren fandt dog, at alle synligt afmagredes paa Grund af de smaa Portioner Mad. Fsen er 6 Fod og 4 Tommer tyk. (Temp. i Marts: Maximum plus 5°; Minimum — 56°; Middelttemp. — 29° eller: Maximum 12°; Minimum — 39°; Middelttemp. — 27° R.).

Søndag, 11. April. (Temp. plus 20°). Veiret i denne Maaned har hidtil været næsten uafslædelig taaget og ubehageligt. Man gik dog flittig paa Jagt. Sjelden titter Solen frem gennem den tykke Taage. Alligevel blænder dog Sneen saa meget, at nogle Matroser er blevne sneblinde, og Kapteinen har strengt befaleet, at Alle skal bære mørke Briller. Kapteinen, Mr. Court og 6 Matroser begav sig idag paa Reisen til Melvilleøen, for at opsjøge den Vinterhavn, hvor Kaptein Parry før havde ligget med de 2 Skibe, Hælla og Gripper. Om Eftermiddagen Kl. 4 afreiste Selskabet, forsynet med Proviant for 32 Dage. Det vil nu vise sig, om der her er en bred, nordvestlig Gjennemgang, som imidlertid er ganske uden Nytte for Skibsfarten. I dag er det Paaskedag. En sørgelig Dag for denne herlige Fæst!

Fre d a g, 30. A p r i l. Veiret har allerede i lang Tid været taaget Flere Gange maatte man betegne Skibets Stilling for de fra Jagten hjemvendende Jægere ved Kanonstod. Hvorledes man bliver tilmode, naar man forbilder sig i den evige Sne, har jeg 2 Gange i denne Maaned selv erfaret. Havde ikke Herrens Engel paa en underbar Maade bragt mig i Nærheden af Skibet, saa at jeg, ved flere Gange at affyre mit Gevær, gjorde dem, der søgte efter mig, opmærksomme, saa havde jeg maattet bøde med Livet i dette Is-Land. I dag ankom Mr. Wynjatt udmattet til Skibet, efterat han havde faret vild paa Jagten i 29 Timer. Han havde skudt 5 Hare og fortæret en af dem ra. Kendsdyrene og Harene synes denne Maaned at drage fra Vest til Ost. Da Matroserne nu bestjæftiges paa Skibet og kun de bedste Jægere gaa paa Jagt og skyde Dyrene istedetfor at skræmme dem bort, saa faar man nu daglig ferskt Kjød at spise. I kort Tid blev der skudt 13 Kendsdyr. Skibsmandskabet holder atter paa at samle Stene paa Land som Ballast til Skibet. Det arbejdende Mandskab faar $\frac{2}{3}$ Portion daglig Proviant, Resten kun $\frac{1}{2}$ Portion. Det bliver nu daglig varmere. Sundhedstilstanden er temmelig god, men alle afkræstes mere og mere; 6 Personer lide af Skjærbug. Isthjælfelsen er 6 Fod og 9 Tommer. (Temp. i April: Maximum plus 31° ; Minimum — 38° ; Middelt. — 2° eller: Maximum — $\frac{1}{2}^{\circ}$; Minimum — 31° ; Middelt. — 15° R.).

Sø n d a g, 9. M a i. I dag kom Kapteinen tilbage med sit Selskab

fra Melvilleøen. Vortrejfen havde optaget 16 Dage, Tilbagerejfen 11 Dage. I Vinterhavnen havde Kapteinen haabet at finde et engelsk Skib eller idetmindste et Oplagssted for Levnetsmidler; men der fandtes ingen af Delene. Vi havde i 1850 paa Sandwichøerne hørt, at man vilde sende Skibe til Melvilleøen, og holdt det altsaa for vist, at et Skib eller i det Mindste et Depot skulde være at finde der. Der var allerede indstillet Bæddemaal derom blandt Skibsmandskabet, og nu var alt Haab forbi. Imidlertid fik vi dog nogle Underretninger, der kunde interessere os, der var adskilt fra den øvrige Verden. Kapteinen fandt i en Kasse skrevne Underretninger om, at der i 1850 havde seilet 7 engelske og 2 amerikanske Skibe gennem Lancaster = Sundet, og at Kaptein Auston med sine 4 Skibe: Resolute, Assistance, Intrepid og Pioneer, laa indfrosset ved Griffiths-Ben. I For-aaret 1851 sendte man Løjtnant Mac Kintock med 6 Mand og Proviant for 80 Dage fra Skibet Resolute til Melvilleøen; dette Selskab kom til Vinterhavnen og nedlagde der Esterretningen. Om disse Skibe er komne til England, eller om de ligge fastfrosne i Isen et eller andet Sted, er os ubekjendt. Vi er nu igjen som før indskrænket for os selv, og Haabet om Hjælp fra Osten er forbi. Det gjør mig ondt for vor meget prøvende, værdige Kaptein, han maa tvinge sig til at vise godt Mod.

M a n d a g, 31. M a i. I mange Dage er der igjen faldt megen Sne. Jagten bliver derved meget hindret. Det er aldeles ikke muligt at udsende Selskaber med Slæder. Sund-

hedstilstanden paa Skibet er ikke saa god som før. Denne knappe Næring, det usunde Vand og de mørke Udsigter for Fremtiden er vel Hovedaarsagerne. Paa Land er der reist mange Veivisere for Fægerne for at vise de i Laagen Forvildede Beien til Skibet. Isen blev maalt, og man fandt den 7 Fod og 1 Tomme tyk. (Temp. i Mai: Maximum plus 37°; Minimum — 25°; Middelttemp. plus 10° eller: Maximum plus 2°; Minimum — 25°; Middelttemp. — 10° R.).

Juni 1852. Begyndelsen af denne Maaned bragte klart, varmt Veir. Sneens Blænden var saa stærk, at 14 Mand, trods de mørke Briller, blev sneblinde, og der maatte gives den Befaling, at der kun skulde jages om Matten, naar den lavere staaende Sol ikke blændede saa stærkt. Ballast og ferskt Vand blev indtaget paa Skibet med Hensyn til den paatænkte Rejse til England. Det Sidste hentede man fra en liden Dam paa et nærliggende Bjerg. Efterat den 9 Fod tykke Is blev sprængt med Krudt, blev Vandet i Fæde trukket til Skibet paa Slæder. Senere blev Veirliget atter uventligt, og tyk Laage fulgte paa de koldere Dage. Det var ikke tilladt at gaa paa Jagt, dels fordi næsten intet Bildt viser sig mere, og dels fordi det i Laagen er farligt at sjerne sig for langt fra Skibet. Skibsforraadet blev undersøgt, og man maatte kaste meget raadent Kjød bort. Vort Forraad rækker med de halve Portioner til August 1853. Mod Slutningen af Maaneden faldt der igjen megen Sne. Vi fik paa den sidste Dag de bestemte Klædningsstykker. I de varme Middagstider ser man

mange haarede Orme krybe omkring paa Mosen. Man ser Intet til den nærforstaaende Sommer; det er kun de snefrie Høie, der giver os Haab om at komme Is fra Vinterfangstet. Isen har denne Maaned idetmindste ikke tiltaget. Dens Tykkelse er 7 Fod. Der er 12 Syge i Sygestuen, 8 Gigtpatienter og 4 Skjørøugspatienter. (Temperatur i Juni: Maximum 50°; Minimum 11°; Middelttemp. 31° eller: Maximum plus 8°; Minimum — 9°; Middelttemp. — ½° R.).

Lørdag, 3. Juli. Paa Rhysterne af Polarhavet, hvor vi nu havde Leilighed til at se os om, fandt vi for det Meste Levninger af Hus, Bjernesteder og Stene, der var lagt i Ring, som Estimoerne pleie at gjøre, naar de rejse et Telt. Dette er tydelige Tegns paa, at disse Rhyster engang har været beboede. Ogsaa her ved den vestlige Kyst af Banks Land under 75° n. Br. findes der mange saadanne Levninger. Jeg besøgte med Kapteinen en liden Ø, hvor vi fandt 2 Stenhuse. Det indre Rum var 8 Fod langt og 5 Fod bredt. Taget, der bestod af Hvalfiskeknokler, var indstyrtet. Kærved laa der ogsaa Stene i Ring, tilligemed 2 af Stenbyggede Opbevaringssteder, der sandsynligvis har været benyttede til at skjule Provianten for Ulve og Ræve. Paa Landet og Bjergene findes ogsaa Spor af den tidligere Befolkning, idet man hyppig træffer Stene lagte sammen som en Kegle; dette har maaste været Veivisere for Fægere, der har forvildet sig.

Onsdag, 9. Juli. I disse Dage havde vi det behageligste Veir af Verden. Saa snart Landet bliver

frit for Sne, saa er ogsaa strax de smaa hvide og gule Blomster i fuld Blomstring, før Bladene komme. Jeg har samlet paa forskjellige Lande 3785 Exemplarer af Planter, Græsarter og Mosarter, og vil vedblive dermed i denne Maaned. Forrige Nat gif Sergeant Woon op paa Bjergene for muligens at træffe Ræve og fælde dem. Disse afgives ikke som Bilde paa Skibet. Han traf ganske ufornødet 2 Moskusdyr, og da han kun havde 3 Kugler hos sig, og med den første kun saarede den ene Øre, saa var han i stor Livsfare. Men han tog hurtig sin Beslutning, ladede sin Flint, da han ingen Kugler havde igjen, først med Kradsferen og derpaa med Ladstokken, og skjød saa Dyrene ihjel. Byttet forarsagede stor Glæde paa Skibet. Da de vare slagtede veiede Dyrene 647 Pund og med Hud og Haar 1252 Pund.

Lørdag, 17. Juli. Vigesom man i Tydsland ofte har Regnskurer, saa har man her næsten hver Dag, ikke Regnskurer, men Snefog. Men Sneen bliver ikke liggende længe, imidlertid gjør den den leragtige Jord saa fugtig, at man neppe kan komme frem i Moradset. En liden Bæk, der nu flyder, beliver den øde, stille Natur ved sine smaa Vandfalds Brusen. Jeg har haft mange salige og glade Timer paa mine ensomme Vandringer i de solklare Nætter; de vil blive mig uforglemmelige. Ved Stranden er Isen gjennebrudt af Floden, saa at man ved fuld Flod ikke kan komme i Land uden Baad; derimod er Isen paa Søen uforsandret som midt om Vinteren. Flere Gange er nogle Officerer og Matro-

ser ved Stranden faldne igjennem Isen, og der er gaaet nogle Beværrer tabt ved samme Leilighed. I dag saa vi den første Selhund, men den undkom.

Lørdag, 31. Juli. Det bliver altid mere sommerligt. Nylig greb jeg flere brogede Sommerfugle paa Landet. Nogle Selhunde, som Mr. Piers og jeg skjød, serveredes paa Officerbordet, da Selhunden ikke hører til det Bilde, som skal afleveres. Det udgjorde i flere Dage en Ret, som vor Hunger fandt fortræffelig. I det Hele er dette Mars Sommerveir bestandig trist og taaget. Man mærker Intet til Isens Opbrud; men vi haabe fra Dag til Dag at faa se denne Isrevolution. Hver Nat har jeg været paa Land og samlet, hvad jeg har kunnet finde af Interessant. Forskjellige smaa Fugle, som jeg kjender fra Labrador, finder man ved de med Mos bedækkede Sumppe. (Temp. i Juli: Maximum 52°; Minimum 30°; Middelt. 36° eller: Maximum plus 9°; Minimum — 1°; Middelt. plus 2° R.).

Mandag, 2. Aug. Man gaar nu daglig op paa det 800 Fod høie Bjerg, for derfra at se paa den med Is bedækkede Sø; men det heder daglig: „Endnu ingen Bevægelse i Isen!“ En kjedsommelig og trist Stemning tager overhaand hos Mandstabet. Det er ude med Jagten, da der intet Bilde er igjen, og de hungrede Matroser er ikke oplagte til at lege paa Isen. Paa en af mine ensomme Vandringer langs Stranden fandt jeg en liden Plante med runde Blade; det var et Slags Syre. Samme traf jeg igaar vognende paa Høien. Jeg bragte et

helt Lørklæde fuldt med til Skibet, rensede Urterne, havde lidt Eddike paa og præsenterede denne Salat for Kapteinen og Officererne. Doktoren fandt den meget tjenlig for Sundheden, og erklærede at den var et fortræffeligt Middel mod Skjørbug. Der blev siden hver Dag sendt nogle Mand til Land for at samle disse Urter til de Sghe.

Lørdag, 21. Aug. Endnu ingen Forandring af Havisen, endog-
saa i Bugten er den fast og ubevæg-
gelig. For 10 Dage siden blev
Isen omkring Skibet sprængt, for
ved Isens Opbrud strax at faa Skibet
ud af Bugten og finde en Vej
for det. Nogle Dage senere saa
man fra Hjerget en Bevægelse i
Isen; henimod Melvilleøen saa man
Striber af aabent Vand, og alle fik
nyt Haab. Nu er det meget svagt.
Kun langs Stranden er der en om-
trent 50 Skridt bred Vandstrib, saa
at man maa benytte sig af Gummi-
baade for at komme til Land. Denne
meget nyttige Baad, der kaldes
„Galkets Baad“, bestaar af Gummi-
elasticum. Den er 10 Fod lang og 3
Fod bred, veier 25 Pund og bærer 6
Mand. Man slaar den sammen og
bærer den under Armen til Vandet,
hvor man blæser den op ved Hjælp
af en liden Lommeblæsebælg. Disse
Baade er meget nyttige mellem Is-
stykkerne, hvor man ikke kan styre
en Baad af Træ. For at beskæftige
det nedslaaede Mandskab, blev der
fisket i en liden Dam. Paa 4 Dage
fiskedes 173 smaa, ubekjendte Fiske.
Jeg tilbragte denne Dag, der er min
Fødselsdag, paa Land og vandrede
ensom omkring. Herren skændte mig
ogsaa idag for Naade; jeg var i Stand
til ganske at hengive mig i hans
Willie.

Søndag 29. August. At beskrive
vor nuværende Stilling er mere,
end jeg formaar. Hidindtil har man
hver Dag haabet paa Isens Opbrud,
for idetmindste at komme til
Melvilleøen, men idag er Vandet
ved Stranden bedækket med 3
Tommer tyk Is igjen; den nyfaldne,
3 Tommer dybe Sne synes at blive
liggende. Den daglige Plukken og
Indsamling af Græs, denne Mand-
skabets eneste Beskæftigelse, er nu
ogsaa endt, paa Grund af den
nyfaldne Sne. Den forgbetyngede
Kaptein søger at blive muntere ved
enksomme Spadsreture til Bjergene.
En ung Matros er bleven vanvittig,
og man har nu bevogtet ham i 3
Dage, men han gjør især megen Støi
om Natten. At, at dog Hjælpen fra
Zion vilde komme og Herren udløse
os fra Fangenskab! Jeg har ofte
behagelige og opbyggelige Under-
holdninger med enkelte af Matroserne;
de Privatsamlinger, hvori jeg forelæser
Bibelen, forklarer enfoldigt det
Læste og slutter med Bøn, besøges,
forekommer det mig, gjerne. Men
Alt er jo muligt for Herren. Han vil
ogsaa give sin Velsignelse til mine
svage Ord. Efter Doktorens Udsagn
har Sundhedstilstanden i denne
Maaned ved den daglige Brug af
Slyren meget forbedret sig. (Temp. i
August: Maximum 52°; Minimum 19°;
Middeltemp. 33° eller: Maximum plus
9°; Minimum — 6°; Middeltemp. plus
½° R.).

Torsdag 9. Sept. Hver Dag er
Kapteinen selv gaet op paa Hjerget
for at betragte Havet, men det er
forgjæves. Sommeren er forbi,
og Isen i Bugten og rundt omkring
vidt og bredt er endnu ligesaa ube-

vægelig, som den var i Vinter. Kapteinen viser for Officererne og Mandstabet meget godt Mod, men i hans Jndre ser det anderledes ud. Han, den i Isshavet kjendte Sømand, ved bedst, hvor trøstesløst det er for os. I dag kaldte Kapteinen hele Mandstabet op paa Dækket og erklærede, at efter hans Overbevisning og Jagtagelser vilde Isen denne Sommer ikke bryde op. Det vilde derfor være nødvendigt at blive endnu en Vinter paa dette Sted. Han vilde forøvrigt gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at gjøre dem dette Ophold behageligt. Han bad dem ikke lade Modet synke, men forlade sig med fast Tillid paa Gud, under hvis Beskyttelse vi Alle staa, og opføre sig som britiske Søfolk, der endnu aldrig har manglet Mod og Udholdenhed. Han selv havde den faste Overbevisning, at Ingen af os kom til at blive tilbage, men at Alle lykkelig skulde naa sit Fædreland. Til Slutning sagde han, at vi nu allerede et Aar havde maattet nøie os med noget mindre end den daglige Portion Proviant, og dog ved Guds Naade hidtil befundet os vel derved. Men for at det lille Forraad, der var tilbage, skulde række til næste Sommer, saa han sig nødt til endnu at indskrænke Portionerne lidt. Vi vilde dog, da vi Alle laa i Uvirkelighed, ikke trænge til meget Mere. Han selv havde endnu nogle private Levnetsmidler, hvilke han ved en passende Leilighed vilde uddele blandt Alle. Den daglige Portion for en Mand skal herefter være: 20 Lod Brød eller Stikstvebaffer; 8 Lod Kjød; 3 Lod Grønnsager; Chokolade, The og Suffer tilsammen 3 Lod; derpaa sagde Kapteinen, at han

næste Aar vilde sende 40 Mand bort: en Slæde med 8 Mand til Mackenzisloden, og 4 Slæder med 32 Mand til Port Leopold, hvor der skulde være et Hus og et stort Forraad af Levnetsmidler. Man saa mange mørke Ansigter, men der var intet Andet at gjøre end at føie sig i Nødvendigheden.

Torsdag 30. Sept. Skibet er nu atter i fuldkommen Vintertilstand. Veiret er bidende koldt. Dyb Sne bedækker Land og Is omkring. Den nye Is er allerede 9 Tommer tyk. Vand- og Landsfugle er dragne mod Syd. Vi maa blive i denne sørgelige Ensomhed, til det behager Herren at udløse os. Sundhedstilstanden blandt Mandstabet er temmelig god, men Lægerne tvivle dog paa, at den daglige Portion er tilstrækkelig og frygte for Følgerne. (Temp. i Sept.: Maximum plus 30°; Minimum — 4°; Middelt. plus 20° eller Maximum plus 2½°; Minimum — 16°; Middelt. — 5° R.).

Lørdag 2. Oktober. Vort Forraad paa Skibsproviant og Stenful blev nylig undersøgt og veiet. Man fandt, at det med de nu bestemte daglige Portioner vil vare til November 1853. Men om Alle kunne leve med de smaa Portioner, vil Tiden vise. Allerede nu mærkes megen Utilfredshed hos Mandstabet; man ser de hungrige rode omkring i de Skarnhobe, der endnu ligge paa Isen siden forrige Vinter, for maaske at finde Noget, hvorved de kunne stille Hungeren. Saalænge der var lidet Sne paa Land, mattede man sig med Syre og andre Planter og Græsarter, men ogsaa dette er nu ophørt. Der udkom ogsaa den Befaling fra nu af at af-

gibe alt smaat Bildt, som Harer og Kyper. Den ene Halvpart skal være for de Syge, den anden for Jægerne. Det store Bildt, som Kendsdyr osv., skal uddeles til hele Mandskabet. Denne Befaling bliver dog undertiden omgaaet, idet Mange strax spise Kyperne, ja endog Harerne raa.

Lørdag 9. Oktober. (Temp. plus 1° = -15° R.). Uafladeligt raat, koldt Sneveir. Hele Ugen har jeg paa det Pinligste været plaget af Gigtsmerter i alle Lemmer, samt heftig Tandpine. Igaar lod jeg 2 Tænder trække ud. Jeg skjæver den hele Dag af Kulde og maa saa om Aftenen lægge mig i den fugtige Seng, hvor jeg faar liden Ro af Smerterne. Ak, gib det dog var forbi med dette elendige Skibsliv!

Mandag 18. Oktober. (Temp. -10° = $-18\frac{1}{2}^{\circ}$ R.). I 3 Dage har Veiret været saa stormende og uvenligt, at Jngen har kunnet forlade Skibet. Nu er ogsaa en af Officererne bleven vanvittig. Han raser og støjer hele Natten og hindrer fuldstændigt min Nattero, da han har Kahytten ved Siden af min. I Middags forsamlede hele Mandskabet sig paa Dækket og forlangte gennem den vagthavende Officer at faa Kapteinen i Tale. Da denne viste sig, traadte 4 Matroser frem, bad ham at undskyldte, at de havde forsamlet sig her uden Befaling, men de havde besluttet at bede Alle, at de daglige Portioner maatte forstørres; thi de kunde ikke opholde Livet længere; de kunde ikke faa sove for Hunger osv. Kapteinen forestillede Folkene, at Jntet kunde gjøre derved, at Provianten maatte spares, men lovede endelig at forstørre Portionerne lidt.

Tirsdag 26. Oktober. I dag paa Marsdagen for Opdagelsen af Nordvestgjennemgangen, gav Kapteinen af sit private Forraad det hele Mandskab et Extra-Maaltid og et Glas Grog. Officerne var indbudne til Kapteinen. Der herskede en munter Stemning paa Skibet, da Enhver havde spist sig mæt. Vore Sindsyge er endnu ikke bedre. De forstyrre Natteroen ved sin Larmen og Rasen.

Søndag 31. Oktober. Tømmermændene forfærdige Slæder til dem, der skal udbandre til Foraaret. Sundhedstilstanden blandt Mandskabet er daarlig. Der er 17 Mand i Sygestuen. Ved Udtørren af min Kahyt og Seng har mine Gigtsmerter givet sig. Veiret var denne Maaned for det Meste stormende med meget Snefald. Den nye Is er 1 Fod 6 Tommer stærk. (Temp. i Oktober: Maximum plus 14° ; Minimum -33° ; Middelt. -6° eller: Maximum -8° ; Minimum -29° ; Middelt. -17° R.).

Fredag 5. Nov. Storm og Sne i mange Dage. Der sees ofte Kendsdyr og Ulve paa det nærliggende Land, men Veiret, hvorom man ikke kan gjøre sig nogen Forestilling i Europa, tillader ikke at forfølge disse sty Dyr langt ind i Landet. Den arme, syge Mr. Wynjatt foraarjager megen Uro ved sit Raseri. Jeg er, med Undtagelse af hans Tjener, den Eneste, som han taaler i sin Nærhed; men hans Forstand synes at være ganske forstyrret. Saa ofte Veiret tillader det, gaar jeg ud, for ikke bestandig at være i Skibet. Saa kommer jeg hung- rig hjem, spiser, men bliver atter

hungrig og gaar hungrig til Sengs. Jeg har i Labrador ofte haft Leilighed til at se hungrende Menneſker: men jeg ſelv har hidindtil ikke erfaret, hvad det vil ſige altid at være hungrig. Nu erfarer jeg det, og gid det maa indpræges dybt i mit Hjerte, diſſe Ord af vort Kirkeſtani: Al, at dog Ingen maatte glemme de Hungrende!

Lørdag 13. Nov. (Temp. — 26° = — 26° R.). Veiret er ſtorrende med hyppigt Sneedrev. Paa den flade Is ligger Sneen 18 Tommer dyb. I de klare Nætter ſer vi ofte Meteorer (s.: Luſtſyn). Mr. Whynjatt foraarſager ved ſit Raſeri ſtor Forſtyrrelſe og Ubehagelighed paa Skibet. Jeg kunde ikke holde det ud i Skibet, gif op paa Bjergene og tænkte paa Menigheden, der holdt Feſtdag idag. Jeg kunde vel glæde mig, men kun med et vemodigt, tungt Hjerte. I det jeg vandrede om i denne Stemning, forvildede jeg mig i Snefoget, og kom endelig, uden at vide det, hungrig og mat ud paa Iſen, hvor jeg hørte Kanonſkuddene, der hurtigt fulgte paa hinanden, og ſaaledes ankam jeg igjen til Skibet.

Lørdag 23. Nov. Fremdeles meget uvenligt Veir; ſtærk Vind med Snefog. Det ſynes ſom om Alt havde forenet ſig for at gjøre vor nuværende ſjergelige Stilling ret trykkende. Men den, ſom lægger Byrderne paa En, hjælper ogſaa til at bære dem. Maatte det kun tjene os Alle til Gavn. Den ſtore Skibsovn, fra hvilken der gaar Varmerør, gennem Kahytterne, ophedes nu hver Dag. Der er udfat Glefſer for Rævene, og nu og da fanges der en.

Fre dag 26. Nov. Veiret har

i nogle Dage været klart og behageligt. Dag og Nat ſer man Stjernerne. Der holdes ingen Skole denne Vinter. Matroſerne beſtjæftiger ſig i Fritiden med at læſe Bøger fra Skibsbibliotheket eller andre private Bøger, ſamt med Syning, Strikning, Hækling eller deſlige. Officererne gjør det Samme. Enhver har derfor lært at ſtrikke eller hække, for derved at forforte den lange, mørke Tid. Overhovedet har Mandſkabet denne Vinter mere Frihed. Enhver kan forforte Tiden efter Behag. Da Jagten ganſte er ophørt, og de ſaa hvide Ræve, der er fangne i Glefſen, ikke pleier at afgives, ſaa giver Kapteinen engang hver Uge en Extra-Portion Grog og Proviant, der modtages med Taknemmelighed og fortæres med den ſtørſte Appetit. Da er Enhver ved godt Mod.

Lørdag 30. Nov. (Temp. — 39° = — $31\frac{1}{2}^{\circ}$ R.). Igaar var jeg meget heldig paa Jagten. Jeg ſkjød et Rensdyr, 1 Hare og 2 Rhyper. Haren og Rhyperne maatte jeg afgive til de Syge, derimod fik jeg af Rensdyret Hovedet, Fødderne, Severen, Lungen, Hjertet og Nyre tilligemed 1 Pund Kjød, hvilket jeg kunde beholde til mit eget Brug. Enhver, der nedlægger et Dyr ſaar dette. I dag ſkjød jeg atter 5 Rhyper, ſom jeg kunde beholde, da jeg igaar havde ſørget for de Syge. Bore Grøntsager tilberedes i Vinter paa en ganſte eiendommelig Maade af Kottene. Erterne knuſes med en Hammer, males paa en Kaffeværn og æltes derpaa med Vand til en Deig, der i en Sæk, ligesom Pudding, koges i Vand. Denne Maſſe uden Fedt og Smør bringes

paa Bordet og fordeles ved Lodtrækning til det hungrige Bordselskab. Naar det er Meldag, saa laves ligeledes en Deig uden Fedt og Smør; i afbeiede smaa Rager koges denne i Vand og fordeles derpaa ved Lodtrækning. I saadanne Tider spørges ikke efter Smør, jo tørrere disse Mælkager er, desto bedre. Det af Proviantforvalteren til Bordselskaberne uddelte Kjøb, saltet Kendsdyr eller Svinetkjød, afdeles ligeledes i lige Dele og uddeles ved Lodtrækning. Derpaa lægger Enhver sin lille Portion i koldt Vand, for at Saltet skal trækkes ud, og saaledes bliver Kjødet ukogt, for ikke at tabe Noget ved Kogning, fortæret med den største Appetit. 13 Mand er syge, nogle af Skjørbug og 3 af Batterjot. Den vanvittige Bradbury er rolig, men græder næsten bestandig; Mr. Wynjatt er ligeledes rolig, naar han er ombord, men han gaar ofte ud paa Isen, for der at rase ud. Isen er 3 Fod 1 Tomme tyk. (Temp. i Nov.: Maximum plus 9°; Minimum — 43°; Middelttemp. — 17° eller: Maximum — 10°; Minimum — 33½°; Middelttemp — 22° R.).

Mandag 6. Dec. (Temp. — 35° = — 30° R.). Veiret er klart, men der er en bidende Kulde. For nogle Dage siden var jeg paa Jagt og saarede et Kendsdyr med paafaldende store Horn. Det løb mod en ikke langt fra mig staaende Matros, der gav det et Kolbeslag i Hovedet, saa at det styrtede til Jorden. Geværet gif i Stykker; men vi havde Dyret. Skaar Kjøb jeg en Hare til de Syge, men saldt under Jagten fra en Sneklav ned i en Kløft, hvoraf jeg kun med Møje kunde ar-

beide mig frem. Jeg har ved den Anledning forvredet min Fod og er nu syg i den, saa jeg maa opgive Jagten.

Onsdag 15. Dec. I den sidste Uge har jeg været beskæftiget med at gjøre mine gamle Strømper til nye og at sy et Sæt uldne Underklæder til Reisen næste Foraar. I dag var jeg igjen paa Jagt og nedlagde et Kendsdyr og en Hare. Skjønt Haren tilfalder de Syge, saa er dog det, som tilkommer Jægeren af Kendsdyret, en god Hjælp for vort Officerstafel. Mit Ansigt og mine Fingre, der ofte har været forfrosne og atter helbredede, er herved blevet meget fine og sømftlige, saa jeg neppe kan haandtere Geværet. Men i Almindelighed ledsage nogle Matroser mig; de bære Geværet for mig, og tildele sig derfor, naar Dyret er nedlagt, noget af Blodet og Maven.

Tirsdag 21. Dec. Herren være lovet og priset! I dag er det igjen den korteste Dag; nu kommer atter Solen daglig nærmere. Alle glæde sig allerede til den 25de, da skal vi igjen en Gang saa spise os mæt.

Fredag 24. Dec. Uvensigt Veir derude, men lutter glade Ansigter paa Skibet. Proviantforvalteren uddeler idag flere Portioner til imorgen. Kjøb, Mel, Rosiner, The, Chokolade og Myrefedt. Mr. Pain og Sainsburry, der allerede ofte har været syge, er nu meget daarligere.

Lørdag 25. Dec. (Temp. — 34° = — 29½° R.). I dag er det den glade Julefest! Er jeg ogsaa glad? Al, det er kun min egen Skyld, at jeg ikke er saaledes, som jeg skulde og kunde være! I Formiddag var der Gudstjeneste, derpaa blev Mid-

dagsmaaltidet fortæret med sand Begjærlighed, og efter dette til Kl. 10 om Aftenen havde Matroserne Fritid og Besjning. Underdøkket, Matrosernes Solig, var prydet paa det Bedste med Flag og Billeder. Scener fra forskjellige Eventyr paa Sø og Ls, malet og tegnet af Matroserne selv, Faner og skrevne Tankesprog paa Rim. Paa hvert af Bordene stod en stor Plumpudding, forestillende et Bjerg, fra hvis Top der vaiede smaa, af Matroserne forfærdigede Silkeflag eller Bimpler. Proviantforvalteren havde vidst at opbevare et Stykke af et Moskusdyr; dette blev nu serveret som Koftbeaf og vakte uendelig Jubel. Om Eftermiddagen spiste vi Middag hos Kapteinen, hvortil vi medbragte vore egne Portioner af Grøntsager og Brød. Kapteinen beværtede os med Kendsdyrsteeg, Koftbeaf, en Yorkshireskinke, Plumpudding og Vin. Vi fortærede dette Festsmaaltid med den største Appetit. Om Aftenen traktede Kapteinen hele Mandskabet med sin Vin istedetfor den sædvanlige Grog. Der blev ogsaa sørget paa det Bedste for de Syge. Det var en behagelig, glad Dag for Alle. En forklædt Matros taltede i en lang Tale paa sine Kameraters Begne Kapteinen, fordi han havde beredet dem en saa glad Dag. Kapteinen besvarede denne Tale og lovede, at før vi skiltes næste Aar, skulde der endnu engang feires en saadan glad Dag, og der skulde tilberedes Middag med Plumpudding for det hele Mandskab.

Fre dag 31. Dec. Igaar gik jeg, som sædvanligt, i smukt Veir og spadserede paa den nærliggende Strand. Da kom jeg ganske uven-

tet paa en Flot Kendsdyr, hvoraf jeg var saa heldig at fælde 3 Stykker, der tilsammen veiede 267 Pund. I dag er atter et tungt Aar forbi. O, kunde vi blot være taknemmelige for Herrens vidunderlige Hjælp! Det var et langt, tungt Aar for os, men Herren har bevaret vor Sundhed og i Særdeleshed min. Han har endog i de mørkeste Timer skjænket mig sin Naade og Nærværelse; han har ledet mine Skibskameraters Hjertes, saa at de har givet mine svage Ord, der taltes til deres Sjæles Frelse, et villigt Øre, og de har ogsaa ved sin Vandel bevist, at de kjende noget Høiere og Bedre end dette ustadige, majsommelige Jordeliv. Sid Herren fremdeles vil velsigne ved sin Aand disse mine svage Anstregelser! O, hvilken Naade og Belgjerning af Herren har jeg ikke modtaget! Men jeg er til min Bestyrkelse og Opmuntring ogsaa vis paa, at man ikke har glemmt mig i mit Hjem og i Menighedene, men tænkt paa mig for Naadens Throne. Jeg ved, at det ikke er min, men Herrens Villie, at jeg er her. Denne Bevidsthed har ofte gjenopreist mit synkende Mod; maatte den give mig Kraft til ogsaa herefter at gaa Fremtiden tillidsfuld i Møde, hvilke Farer og Besværligheder der end maatte indtræde.

Lørdag 1. Jan. 1853. (Temp. — 62° = — 42° R.). Nytaarsfesten idag blev fejret meget stille, den dunkle Fremtid bringer en alvorlig Stemning ind blandt Mandskabet. I Formiddag var der Guds-tjeneste. I Eftermiddag holdt jeg en Privatforsamling. Nu skal Kapteinen snart bestemme, hvilke af Mandskabet der til Vaaren skal for-

lade Skibet, og hvilke der skal blive tilbage hos Kapteinen, for da ved Sjens Opbrud enten at seile gennem Barrowstrædet eller i værste Tilfælde at vente, til der muligens kommer Hjælp fra England. Min Lod vil blive at gjøre Reisen herfra omkring Banks Land gennem Prince of Wales Strait, og derpaa mod Syd langs Kysten af Prinds Alberts Land, over Dolphin- og Union-Strait, for derfra, gaaende langs Fastlandets Kyst mod Vest, at naa Matzenzifloden og det ved Samme, 120 Mile inde i Landet liggende Hudsonsbugt = Handelshus Fort Good Hope. Jeg skal være med Løjtnant Creswell og 6 sygelige Matroser. Derfra skal vi med Angloamerikanernes Hjælp fortsætte vor Reise opad Floden, gennem de kanadiske Søer og til Montreal og Quebec: Men skulde det blive for sildigt paa Varet, og Skibsfarten paa St. Loretzstrømmen hindres ved Is, saa skal vi gaa til New York, for derfra med første Postdampskib at komme til England, for at man der kan udruste Skibe til at sende op til „Investigator“ om Vaaren 1854. Naar jeg tænker paa den forestaaende Reise og vore junkne Kræfter, saa er det for den menneskelige Forstand ingen Mulighed for at kunne naa England for Nogen af os. Herren alene ved, hvad der skal ske med os, og for ham alene er det muligt, hvad der for os synes umuligt. Ved Undersøgelsen af Mandskabets Tilstand har Lægerne fundet Alle meget affræstede, og Skjærbugen begynder at udbrede sig og blive mere forværvelig. En Matros har den i saa høi Grad, at Tænderne er faldne ud af Munden paa ham, og begynde

hans Ben at blive ganske forte. Nytaarsdag forrige Aar blev Alle veiede, og idag skede det igjen. Det viste sig, at Alle havde tabt i Vægt, jeg f. Ex. 35 Pund. Kapteinen anstrænger sig meget for at sørge for Mandskabets Befvemmelighed, hvilket ogsaa af Mange med Tak erkjendes. Veiret var forrige Maaned meget uventligt, først i de sidste Dage af Aaret indtraadte Polar-Veirlig: skyfri Himmel og kolde, altid stjernerklare Dage og Nætter. I det Hele taget var Veiret forrige Aar meget mere stormende og uventligt end i 1851. Der er ogsaa faldt meget mere Sne sidste Vinter end de to foregaaende. Sjens Tiltagen i Tykkelse var sidste Maaned 13 Tommer; den er nu 4 Fod 4 Tommer tyk.

Tirsdag 11. Jan. (Temp. — 58° — — 40° R.). Veiret er klart, men Kulden har naaet en saa høi Grad, at Fjærene paa Geværet springe, saa man ikke kan skyde. Kun de bedste engelske Geværer udholde dette Klima. Kendsdyrene komme, paa Grund af den strenge Kulde paa Land, nærmere Søkysten. Vi skjød 4 Stykker. Hver Uge uddeles nu 2 Gange Kendsdyrkjød. Men efter at dette Wildt er blevet hyppigt, er det nu bestemt, at det mindre Wildt skal tilhøre den, der skyder det. Af Kendsdyret benyttes næsten Alt til Spiise, endog Indvoldene og Huden spises, om ikke med Fornøielse, saa dog paa Grund af Hungeren. Huden skyldes i fegende Vand, skjæres i smaa Stykker og fortæres som Surkjød.

Tirsdag 25. Jan. (Temp. — 52° — — 37½° R.). Tre Dage havde vi en frygtelig Skybestorm, Thermometret viste paa—58°. In-

gen kunde komme ud af Skibet paa Grund af den utaalelige Kulde, der ledsagede Stormen. Endogsaa paa Dækket under Telttaget var det umuligt at holde ud længere end en halv Time, uagtet man havde varme Klæder paa og hurtigt sprang op og ned. Jeg er meget nedslagen; i 14 Dage har jeg haft heftig Tandpine, og nu kommer ogsaa Feber til. De 2 Banvittige rase Dag og Nat. En Matros, der kom fra Isen og var næsten stivfrosen, faldt ned af Skibstrappen og brækkede Armen. Mr. Sainsburry og Pain er syge og Døden nær, og de stedse mere ugunstigt lydende Beretninger fra Lægen om Mandskabets Sundhedstilstand gjør Kapteinen megen Sorg og Kummer. Saaledes er der Nød overalt! Men Alt har sin bestemte Tid og sit bestemte Maal, og saaledes vil ogsaa denne sørgelige Tid faa en Ende.

M a n d a g 31. J a n. I Morges klarnede det op. Mange gik paa Jagt. Man havde seet Dyr i østlig Retning. Alle ilede derhen. Jeg gik mod Vest, da jeg af Erfaring vidste, at Matroserne snarere jagede Dyrene bort end skød dem. Jeg traf ogsaa Hensdyr, og skød 2 Stykker, der veiede 170 Pund. Om Eftermiddagen indtraadte pludselig et frygteligt Snefog. Fem af Jægerne forvildede sig i Uveiret, kom først sent om Natten tilbage til Skibet, hvor man lod Kanoner affyre og Raketter stige i Veiret for at vejlede dem; de bragte Intet med uden forfrosne Ansigter. Sygestuen har 17 Syge. Isens Tykkelse er 5 Fod 11 Tommer. (Temp. i Januar: Maximum — 15°; Minimum — 75°; Middelt. — 44° eller: Maximum — 23°; Minimum — 47°; Middelt. — 34° R.).

T i r s d a g 22. F e b. Solen er kommen tilbage; men Sundhedstilstanden blandt Mandskabet bliver stedse sørgeligere. En almindelig Svaghed indfinder sig hos de Fleste. Hvor tungt maa ikke Alt dette falde paa Kapteinen! Gud give ham udholdende Mod! De Stærkeste af Mandskabet er bestjæftigede med at kjøre Sand paa Slæder fra Stranden ud paa Isen for at bestrø en bred Stribe fra Skibet ud i Søen. Isen smelter betydelig hurtigere der, hvor Jord eller Sand bedækker dens Overflade, end der, hvor kun det hvide Sne-dække ligger. Hensigten er at trække Skibet til Sommeren gennem den derved opstaaede Kanal ud i Søen. De dermed Bestjæftigede faar større daglige Portioner. Skibsblikkenslageren er syg, og da jeg intet Andet har at gjøre, faa har jeg overtaget hans Post og gjør smaa Blikkfjedler til dem, der om 2 Maanedre skal udvandre. Der er bestilt 3 Dufin. Vor daglige Portion er forandret noget. Vi faar nu hver Mand 10 Lod Kjød daglig, 16 Lod Brød og 2 Lod Havremel som Grøntfjager.

M a n d a g 28. F e b. Den maa nedlige Undersøgelse af Skibsmandskabet viste, at ikke en eneste af Mandskabet er i Stund til tungt Arbejde mere, og at den vedblivende Svækkelse af Legemet maa have sørgelige Følger. I Sygestuen er der nu 21 Mand, blandt dem flere, der neppe nogensinde reiser sig igjen. Det er mørke Udfigter for os, der om 6 Uger skal spænde os for de med Rejseproviand forsynede Slæder og trække dem disse Hundreder af Mile gennem Sne og Is. Hvor Mange af os vil komme til at gjenfe

Europa? Dog det Bedste er at fatte nyt Mod og med fuld Tillid betros sig til Herren. Jeg vil heller glæde mig til min lange Rejse, end tænke paa den med Frygt. Veiret den sidste Maaned var for det Meste klart, men der hersker en streng Kulde. Isen er 6 Fod 8 Tommer tyk. (Temp. i Februar: Maximum — 13°; Minimum 65°; Middelt. temp. — 39° eller: Maximum — 20°; Minimum — 43°; Middelt. temp. ÷ 32½° R.).

Torsdag, 3. Marts. I Formiddag efter Mønstringen holdt Kapteinen en Tale til det forsamlede Mandskab, og gjorde dem bekendt med den af ham fattede Plan. Da Skibsprovianten nemlig ikke kunde række længere end til November, naar alle skulde blive paa Stibet, og da det paa den anden Side var umuligt, at vi alle paa en Gang kunde forlade Stibet, saa vilde han sende Saamange bort, at Levnetsmidlerne for de Tilbageblivende kunde række til næste Vaar, dersom Skibet heller ikke dette Aar kunde komme ud af Isen: Officererne: Løjtnant Haswell, Dr. Piers, Sainsbury og den syge Wynjatt tilligemed 26 Matroser, hvis Navne oplæstes, skal gaa herfra til Port Leopold (500 engelske Mile), hvor der skal findes et i 1848 opbygget Hus tilligemed Levnetsmidler, Klæder og Stenful i Overflod samt en liden Dampbaad. Fra Port Leopold skulde man søge at komme til England med en af de i Baffinsbugten kommende Hvalfiskefangere. Et andet Selskab, bestaaende af 8 Personer, Løjtnant Creswell, jeg som Tolk og 6 Matroser skulde gaa herfra til Princess Royal Den (i Prince of

Wales Strait), ho der i 3 Maaneder i Telt ved det af os i 1850 forladte Depot, og, saasnart Isen bryder op, fortsætte Rejsen med den efterladte Baad over Dolphin- og Union - Strait til Wallastonlandet, derpaa langs Kysten af det amerikanske Fjeldland til Hudsonsbugt-Handelsstationen, Fort Good Hope, ved Mackenziesfoden og derpaa ved Indianernes Hjælp igjennem Bildnisjerne og til Montreal og New-York. Kapteinen, Dr. Armstrong, Mr. Pain og Court med de stærkeste Matroser skal blive paa Stibet, og i Fald dette heller ikke i Sommer kan bringes ud af Isen, tilbringe endnu en Vinter her og derpaa om Vaaren 1854 ligeledes vandre til Port Leopold. Det store Selskab, der reiser til Port Leopold, faar Rejseproviant for 45 Dage, 1 Bund Kjød og 1 Bund Brød daglig til hver Mand. Bort lille Selskab faar Proviant for 13 Dage. Udvandrerne skal en Maaned før Afreisen faa hele Portioner og Fritid tilligemed Belysning, for at kunne gjøre Klæder til denne Rejse. Dagen til Afreisen er bestemt til 15de April. Denne Efterretning vakte stor Medslagenhed. De, der skal blive tilbage paa Stibet, misundte sine Kamerater, medens de Sidste havde lidet Haab om lykkelig at ende denne uhyre Rejse. Dog er der ogsaa Mange, der erindrer Herrens Undergjerninger og tror fast paa Herrens Hjælp. Jeg er vis paa, at vi ogsaa paa Rejsen vil kunne synge det Vers, som vi saa ofte har sunget her: Du er jo mit Lys og Stjerne osv.

Onsdag, 16. Marts. I dag begyndte de fulde Portioner for Ud-

vandrerne. Alle er ivrigt beskæftigede med at forfærdige de nødvendige Sager til Rejsen. Da jeg allerede før vidste om min Reise, har jeg denne Vinter gjort Alt færdigt og kan daglig gaa paa Jagt.

Torsdag, 31. Marts. Vi havde herligt Paasteveir. Jeg var meget ude i det Frie og havde i min Ensomhed mange salige Timer. De Tilbageblivende skrive ivrigt paa Breve til sine Kjære i England. Den rigeligere Næring synes at give Udvandrerne nyt Mod og nye Kræfter, men Skjærbugen griber stedse mere om sig; der er en Gæste, der er ganske fri for den. Af dem, der om 14 Dage skal reise, ligger endnu 9 Mand syge. Isen fandtes at være 6 til 8 Tommer tyk. (Temp. i Marts: Maximum plus 17° ; Minimum — 58° ; Middelt. 26° eller: Maximum — $6\frac{1}{2}$; Minimum — 40° ; Middelt. — 26° R.).

April 1853. Veiret er afvekslende, dels godt, dels stærkt Bind med Snedrev. Nu rustet man sig ivrigt til Rejsen; Slæderne bepakkes og prøves. Vort Løskøre, som vi maa lade blive tilbage, har vi sammenpakket, forsynet det med Adresse og overgivet det til Skibsmesteren. Kommer Skibet til Europa, saa saa vi det igjen. En skriftlig Ordre fra Kapteinen befjendtgjorde, at alle Dagbøger, Tegninger, Kartter og Skrifter, der var skrevne eller tegnede med Hensyn til vor Expedition, skulde indleveres forseglet og forsynet med behørig Adresse til Kapteinen inden den 5te denne Maaned. Han vil sende alle Papirerne til Admiralitetet, hvorfra man kan saa dem igjen. Saaledes maa jeg da aflevere min Dagbog, mit 4aarige Arbeide.

Torsdag, 7. April. Stormende Veir med Snedrev hindrede Enhver fra at gaa paa Jagt. Kapteinen benyttede Formiddagen til at gjøre de Breve og Depecher færdige, som vi skal medtage til Admiralitetet. Genimod Kl. 12 lagde Binden sig, og da det var for sent til nu at gaa paa Jagt, saa spadserede det ubeskæftigede Mandskab op og ned paa Isen og Stranden. Jeg gik ligeledes op og ned paa Isen ved Skibet tilligemed Kapteinen, og vi talte om den forestaaende Reise til Nordamerika og overhovedet om vor „Investigators“ sørgelige Stilling. Kapteinen sagde just til mig: „Min Herr!“ (Saaledes tiltalte han mig undertiden paa Hollandst.) „Hvis De heldig skulde komme til deres Hjem og siden Intet høre om Kapteinen, Mac Clure og hans Folk, saa de deraf maa slutte, at jeg heller ikke mere er blandt de Levendes Tal, og Dødsjævnen har forløst mig fra al Sorg, medens mit Lig maa ligge ujordet, i den Pelts, De vil efterlade til mig, saa vær dog forsikret om, at Frelseren har været min eneste Tilflugt, og at jeg er død i det Haab, engang at blive genopvaakt paa den yderste Dag.“ — Ved disse Ord blev han afbrudt af en Matros, der kom til ham og meldte, at langt ude paa Isen saa man et stort Punkt bevæge sig; formodentlig et Moskusdyr, der vandrede fra Point Bac over Isen til det andet Land. Vi saa nu ogsaa tydeligt, at der bevægede sig noget Levende derborte, men kunde ikke afgjøre, hvad det var. Derpaa kom en anden Matros løbende fra Stranden og raabte: „Det er Menneker!

Først et Menneſte og derpaa en Slæde med flere andre Menneſker!“ Kapteinen og jeg ſaa paa hinanden uden at tale og ilede hen mod de fjerne Skiffelſer. Hos mig opſteg nye Livsforhaabninger, thi, idet jeg antog Folkene for Eſtimoer tænkte jeg: Hvor diſſe kommer fra, kan vi ogſaa naa hen. I 21 lange Maaneder havde vi ikke ſeet et fremmed Menneſte. Da vi nærmede os til de fremmede Folk, bankede vort Hjerte heftigt. Jeg kunde ikke frembringe et Ord. Da raabtes der til os diſſe Ord paa Engelsk:

„Jeg er Løitnant Pim fra Skibet Reſolute, Kaptein Kallet i Vinterhavnen!“

Hvilket Budſtab! Jeg troede at drømme. Glæden, Henrykkelſen be-
døvede mig næſten. Men det er ingen Drøm! Hjælpen, Redningen er Virkelighed. Jeg kan intet Bedre gjøre end at giengive den nu følgende Scene med de Ord, ſom vor værdige, meget prøvede Kaptein ſelv har brugt i ſin Skibsdagbog. Han ſiger: „Jeg vilde forſøge at beſkrive de Følelſer, der greb mig og Enhver paa Skibet, da dette uventede Syn, kommende fra Havet over Iſen, bemærkedes i en Afſtand af 400 Men, hvis ikke hin Skil-
dring vilde komme til at ſtaa langt tilbage for Virkeligheden. Man tænke ſig et helt Skibsmandſkab, der hidindtil ingen Jde havde om, at der i denne gruelige Polaregn befandt ſig noget andet Skib end deres eget, man tænke ſig vor Enſomhed og fortvivlede Stilling, og nu det Dieblit, da en fremmed Menneſteſkiffelſe bliver ſynlig, der raſkt ſtrider hen mod os med Tegn paa Venſkab, en Skiffelſe, der for-

reſten var ſaa fort ſom Matten paa Grund af Røgen af Kogelampen i Teltet. Min Forbauſe, jeg kan næſten ſige min Skræk, var ubefri-
velig. Stum blev jeg ſtaaende ved Siden af min Ledſager i Tvivl, om det var et Menneſte eller en Aand fra en anden Verden, der viſte fig. Men ſnart oplaredes Alt. „Jeg er Løitnant Pim fra Skibet Reſolute. Kaptein Kallet i Vinterhavnen!“ raabte Skiffelſen til os med lydelig Stemme, og viſte os derved, at den var af virkelig engelsk Rjød og Blod. At ſpringe hen til Manden og trykke hans Haand var et Dieblits Berk. Vort Hjerte var ſaa fuldt af den overvældende Glædesfølelſe, at vi næſten ikke kunde ſige et Ord, medens den ſorte Fremmede hilſede paa os og fortalte, hvem han var og hvorfra han kom.

Og hvorledes ſaa det ud paa Skibet, da dette tildrog ſig? De Syge ſprang ved Efterretningen om en Fremmeds Ankomſt, glemmende ſin Smerte, op fra ſit Leie, de Friſte glemte Kummer og Fortviv-
lelſe, og i kortere Tid, end man kan fortælle det, vare Alle paa Dækket. Dette Syn vil Ingen, der har ſeet det, glemme. Alt var Forbauſe og Glæde, Liv og Virkſomhed. Saaledes var i et Dieblit vor hele Stilling forvandlet. Dog jeg vil ſtandſe, thi ethvert Ord er for mat til kun nogenlunde at beſkrive, hvad vi følte.“

Medens Løitnant Pim, ſaa kortfattat ſom muligt, fortalte de vigtigſte Nyheder, ankom ogſaa hans Mandſkab med Slæden. Mangan Takkebøn for Herrens naadige Redning ſteg op til Raadens Throne. Vi ſik nu af Løitnant Pim høre

Følgende: I Maret 1852 sendte man fra England 5 Skibe under Oberkommando af Sir C. Belcher, der skulde gaa gennem Davisstrædet. Kaptein Belcher kommanderede selv Skibene Assistance og Pioneer; Kaptein Kellert kommanderede Resolute og Intrepid; det var ham, vi i Maret 1850 havde lært at kjende i Behringsstrædet; han var siden kommen til England med sit Skib Herald. Det femte Skib „Northstar“ Kap. Pollen, gik til Ankers ved Kap Riley ved Indløbet til Wellingtonkanalen og skulde blive liggende der som Depot for de andre Skibe. Ved Kap Riley adskilte Skibene sig. Kaptein Belcher seilede med sine 2 Skibe mod Nord ind i Wellingtonkanalen, for der at opsjøge Franklin, og Kaptein Kellert med de 2 andre Skibe seilede mod Vest til Melvilleøen, hvor han tæt ved Dealhøen blev nødt til at tage sit første Vinterkvarter. Endnu samme Høst udsendte han nogle Slædefelskaber for at undersøge Rhyfterne og anlægge smaa Proviantdepoter, for til næste Foraar at kunne trænge ret langt frem mod Nord og Vest med Slædefelskaber. Et af disse Selskaber, ført af Løitnant Meham, fandt de Esterretninger, der var efterladt af vor Kaptein paa Melvilleøen, og vendte strax tilbage til Dealhøen med disse. Den nærførestaaende Vinter, den strenge Kulde og de mørke Nætter tillod ikke strax at sende en Slæde til Merchbugten. I Foraaret 1853, 10de Marts, udsendte Kaptein Kellert Løitnant Pim med nogle udsøgte Folk for at opsjøge Investigator, og efter en meget kold og besværlig Rejse paa 28 Dage havde han fundet os, og gjort os saa glade.

Fredag 8de April. Igaar aften døde vor første Skibskanoner Kerr efter lange Lidelser. Han havde lidt saa Meget ved Sjørug og Afkræftelse, at han de sidste 2 Maaneder ikke kunde røre et Lem. Jeg besøgte ham meget hyppigt i den sidste Tid og fandt ham stedse fuld af Hengivenhed i Guds Villie og fast troende paa Jesu Fortjeneste, hvem han ogsaa havde erkjendt som sin Frelser og Forløser. Dette var det første Dødsfald siden vor Afrejse fra England. Vor Rejseplan blev nu til vor store Glæde tilintetgjort. Kapteinen gjør sig nu rejsesærdig; han vil følge med Løitnant Pim til Dealhøen for der personlig at tale med Kaptein Kellert om vort Skibs Stilling, og hvad der er at gjøre.

Lørdag 9de April. Om Morgenen Kl. 5 tiltraadte Kapteinen og Løitnant Pim Rejsen til Dealhøen, og Kapteinen befalede, at Løitnant Creksvel, Mr. Piers, Mr. Whynjatt og jeg tilligemed 24 Matroser skulde følge efter ham til Dealhøen den 15de. Vi skulde lade alle vore Sager blive tilbage paa Skibet, og kun søge at bringe de 24 svage, Sjørugshge Folk levende til Dealhøen. Afstanden herfra til Kaptein Kellerts Skib er henimod 50 thidske Mile. Rejsen kommer tik at gaa over Isen uden at berøre Land.

Søndag 10de April. Skibet befries fra sin Snevæg. I Estermiddag blev den iforgaars Døde begravet. Den med sort Slæde betrukkne Kiste blev stillet paa en Slæde, Krigsflaget lagt derover som et Rigklæde, og Slæden truffet af 8 Matroser til den aabne Grav

paa Land. Resten af Mandskabet fulgte Kisten med Marinejoldaterne i militær Orden foran. Paa Skibet blev der ringet med Klokken, og Skibsflaget hejset paa halv Stang. Ved Graven blev den engelske Begravelses-Liturgi læst, og ved de Ord „Støv til Støv“ blev Kisten sænket i Graven. Efterat Liturgien var endt, blev der af Soldaterne affyret 3 Salver over Graven og derpaa blev den tilkastet. Toget bevægede sig atter tilbage til Skibet, med Soldaterne med flyvende Faner foran.

M a n d a g 11te April. Da vi maa efterlade alle vore Sager paa Skibet, og det kun er tilladt at tage 2 Par Strømper med foruden dem, man har paa, saa har jeg nu sammenpakked alle mine Sager i fire med Læder overtrukne Kuffter, 1 Kasse med Stene, 1 Kasse med Gstimobaaben, 1 Kasse med tørrede Planter, 1 Læderhatæske. At jeg maa efterlade mine Skrifter, der har kostet mig megen Møje og er mig værdifulde fremfor alt Andet, smertes mig meget.

O n s d a g 13de April. Igaar døde ganske uventet Matrosen Ames.

Han var i længere Tid sygelig og svag, men ikke sengeliggende. Hans pludselige Død kom os bestomere uventet. Af vort Reiseselskab, der iovermorgen skal trække Slæden, er 5 Mand endnu i Sygestuen. Reisesfærdige ere vi Alle og, vente kun paa den Stund, da vi kan sige In-vestigatør Farvel. Mr. Wynjatt kan i sin sygelige Tilstand endnu ikke rigtig forstaa, at han skal forlade Skibet. Det vil vel blive en vanskelig Reisesælle!

T h o r s d a g 14de April. Forrige Nat havde vi atter et pludseligt Dødsfald. Matrosen og Sygevogteren Boyle blev syg om Natten, og da den tilfaldte Læge kom, var han allerede død. Senere opdagede man, at han havde samlet Levninger i de forskellige Medicinflasker og druffet dem, hvorefter hans Tilstand forværredes. I en Tid af 9 Dage er nu 3 Mand døde; det virker meget nedslaaende paa det øvrige Mandskab, som skal blive tilbage paa Skibet. De derimod der imorgen skal forlade Skibet, er ved godt Mod og glade over at kunne forlade „Sungerskibet“, som de kalde det. (Forts.)

Suppegutterne.

En og anden venlig Læser har tilskrevet mig saa omtrent: „Sig mig engang, hvad er Grunden til, at du saa let og hurtigt stifter Bekjendtskab med Folk, ja kommer ind paa dem?“ Nu, saa vil jeg da afløre den store Hemmelighed; jeg svarer: „Det kommer af, at jeg har baaret

Suppe til de Fattige, og har jeg mine kjære Forældre at takke for det Hele.“

I min lille Fødeby var der mange fattige og syge Folk, og Ingen vidste bedre Bæsteb om disse, end Doktoren, min Fader. For at disse skulde ske sin Ret, havde blandt An-

dre ogsaa min salige Moder Dmsorg for dem. Engang i Ugen, undertiden endog oftere, blev der hjemme hos os kogt en stor Kjedel med Suppe, og saa maatte mine Brødre og jeg udrette Haandlangertjeneste for „disse Jesu mindste Brødre“. Matth. 25, 40.

Hvis Læseren tror, at dette var os en Gæde og en Glæde, tager han storligen Feil. Ja, til hin gamle, fattige Mand, der var en sødt Aristokrat og ikke vilde tage imod Foræring af Noget; til den gamle Kæmpe, der om Sommeren samlede Hasselnødder for om Vinteren at fylde vort Suppespand med dem, til ham gif vi mere end gjerne, og vi kappedes om den Kjærlighedsgjerning. Forøvrigt kostede denne hellige Tjeneste os i hin Tid mange bitre Taarer, og under Iydelig Knurren og med taabelig Stamfuldhed har jeg ofte med Suppespand baade i høire og venstre Haand traftet gennem min lille Fødeby, Wülfraths Gader. Hellere end at slæbe paa den hede Suppe vilde vi lege „Køber og Politimand“, og vore Kammerater gjorde ovenikjøbet Nar af os, kaldte os Suppegutter, Fatigforstandere og deslige, hvilket vi

Alt opfattede som Fornærmelser, og hvoraf der af og til reiste sig Tvistemaal, som ikke altid endte uden Blodsudgydelse.

Min salige Moder bekymrede sig hverken om Spotten eller Taarerne, men sagde bestandig med sit rolige Smil: „J ville en Gang komme til at glæde Eder over, at J have gjort det.“ Hvor lidet indlysende det dengang var os, har jeg dog siden seet, at hun havde Ret, thi baade nu og før har jeg glædet mig derover og takket mine Forældre af Hjertens Grund. Thi da vi Børn saa ofte bleve sendte til de Glendiges Engleleier, til Taglamrene, til de fattigste af de fattige Fabrikarbeidere snart med Traktater, snart med venlige Hilsener, Forespørgsel om Et eller Andet, Følgroschenstykker, osv., saa erhvervede vi os et større Kjendskab til Verden og Menneskehjertet, end vi selv anede: vi lærte at statte og elste „den simple udannede Mand“, lærte at omgaaes med ham, at tage Del i hans Be og Vel.

Er du Læser, en Suppebærer, saaledes som vi høre om Disciplene i Dag, at de modtog Maden fra Herren og bar den om til de andre? (Fra Funcks „Reisebilleder“).

En Underjøgelsesreise i det Indre af Borneo.

Fr. Karl Bock, som for den hollandske Regjering foretog en Forstningsreise i den østlige og sydlige Del af Borneo, er den første Europæer, der lykkelig har gennemreist Borneo overland fra Koetei til Banderjamasin fra Ost til Syd, en

meget farefuld Reise, over 700 engelske Mile. Udgangspunktet var Tangaroeng, Sultanen af Koeteis Residens, som lovede at ledsage den unge Rejsende, men gjorde alt i hans Magt for at forhindre ham. Ruten var op ad den store Mahaffan-

Flod til Landsbyen Moara Kaman, hvor Mosquito'erne vare saa uimodstaaelige, at Expeditionen tænkte paa at vende tilbage. I to Dage og Nætter kunde hverken Boë eller hans indfødte Ledfagere faa den mindste No—saa svær en Pest vare disse Insekter, som ufladelig summede i Luften. Den næste Landsby i det Indre var Kotta Rangoen, den største i Roetei, med mere end 1000 Sjæle. Indbyggerne ere alle Malayer og Bugineser, drive en ikke ubetydelig Handel i Rotang, Gutta Bercha, Bøg og „Saroengboerong“ (Svalereder). Det maa bemærkes, at alle Dajakstammer bebo Bisfoderne til Mahakkan eller dybt i det Indre af Landet. Grundet paa den store Tørhed, som herskede ifjor, var en stor Del af Træerne i Urskoven bladløse — rene Skeletter af Træer — et ualmindeligt Syn i Troperne, hvor Diet er vant til at stue en evig Sommer—og Følgen deraf var, at alt Dyreliv var forsvundet. I Nærheden af denne By saavel som ved Tangardeng og Moara Kaman fandt Hr. Boë Spor af en forhenværende Hindu-Tid, og en Dajak havde nylig opgravet „et meget smukt Afgudsbillede af en Hindu-Gudinde.“

Hans Høihed Sultanen og et stort Følge mødte den Rejsende her—dog Hr. Boë fandt det raadeligst at fortsætte Reisen alene grundet paa de mange Bestjæftigelser, som en indiffjorte bestandig har. For at kunne studere de vilde Stammer fortsatte han Reisen gennem de mange Indsøer, og var saa heldig at træffe paa Tring-Dajak Stammen — de eneste, der endnu ere Kanibaler (s.: Mennefsædere) paa Borneo,

hvis Radja, Sibau Mobang, Hr. Boë tilbragte et Par Dage sammen med. Han er et Væsen med det mest affhyelige Ydre, og fortalte vor modige Rejsende ganske rolig, at Hjernen samt det indre af Hænderne paa Mennefsket smager udmærket, derimod vare Skuldrene altid af en bitter Smag. Efterat Hr. Boë havde tegnet hans Portræt, skjænkede Sibau Mobang ved Afreder ham 2 Mennefskehoveder samt et Skjold „kliou“ — som er overalt prydet med Mennefskehaar. Under den Tid, Boë reiste i Roetei, havde Sibau Mobang og hans Følge dræbt eller snignurdet i en Uge over 60 Mennefsker fra en anden Stamme.

Bed Moara Pahon, den sidste malaiske Landsby i det Indre, traf Hr. Boë sammen med Sultanen og hans talrige Svite, som her havde samlet en Mængde Dajakker, der skulde lede ham gennem den mere farefulde Strækning. Reisen blev fortsat ned ad Moara Pahonfloden, som tæt ved Moara Umang er vanskeligt at navigere, paa Grund af de mange smaa Vandfald, over hvilke Baadene maatte slæbes ved Hjælp af Rottangtouge, medens Bagagen og alle Levnetsmidlerne maatte løses først. Dajakkerne her føre som oftest smaa Krige med hverandre, Stamme imod Stamme, for at kunne faa „Hoveder“.

Bed Moara Anang begyndte Marchen gennem den store Urskov—den besværligste Del af Reisen—og tillige den farligste Stilling; det var her, hvor en af hans Folk blev myrdet, og Forsøg blev gjort paa at forgifte baade Hr. Boë og hans Ledfagere. En Bei af den allerældigste Beskrivelse maatte først banes af de

Bilbe, og for at komme over de talrige smaa Floder og Afgrunde, havde de Indfødte gjort Bambusbroer. Kun de, der har reist i det indiske Archipel, kan gjøre sig en Forestilling om disse elastiske Broer. Efter fire Dages Vandring fra Solens Opgang til Nedgang naaedes Benangan = Floden, derfra paa Temeeh = Floden og med Strømmen nedad den store Baritofloden, til Expeditionen ankom til Bandjermarin den 31te December 1879.

Soerabaija Courant bemærker bl. A.: „Men Bock's Rejse fortjener — aldeles uafhængig af de vundne Resultater — vor varme Sympathi for det Mod, han har udvist ved at udføre et saadant Foretagende. Bock satte sig et overmaade vanskeligt Maal, han kunde resifere at miste sit Liv naar som helst, og man maa i Sandhed lykønske ham med det gode Udfald af hans Rejse, ligesom vi haabe, at ogsaa den hollandske Regjering vil vide at paaafjønne den heltemodige Rejsende.“

Drik dog*).

(Indsendt).

Jeg skal fortælle en liden Historie. Den skal ikke blive lang. De rette Navne vil jeg ikke nævne. Forresten er Historien sand, hvilket er mere, end man kan sige om alle Historier.

En Søndag havde jeg med de Andre været i Kirke. Efter Guds-tjenesten indbød Per mig til at komme hjem med sig og spise Middag. Jeg takkede og gik. I Huset fandt jeg ogsaa en Anden, som havde været i Kirken, Paal. Som vi nu sad og pratete, kom Per med en Brændevinsflaske og bød Paal en Dram. Paal sagde: Nei Tak, han skulde ikke have nogen Dram, ellers Tak! Men paa et Par Opfordringer fra Per: Saa drik dog, tog Paal Glasset og drak. Lidt efter mærkede jeg, at Paals Tunge blev lidt usthø; men da han havde spist, var han all right. Det var det Hele. Jeg faldt i Betragtninger. Per

er en snil, godmodig Mand, ibrig til alt Godt, flittig til at gaa til Kirke og til at gaa til Alters. Der er kun en liden Feil ved ham, — han vil gjerne drikke lidt. Det er vist ogsaa hans egen Sorg og Betyrning, ja ikke just det, at han drikker, men at det undertiden bliver lidt for meget deraf. Thi at drikke sig fuld, det ved han er Synd, og han skammer sig over, at han bliver en Synder for Gud og en Skam for Menneskene og et slet Exempel for sin Familie. Har han været drukken, beslutter han altid, at han ikke skal blive drukken mere; „men en Dram eller to skader dog ikke“ — og det gjør saa godt.

Paal var ogsaa en snil og brav Mand, — naar han var ædru. Men naar han var paa en Kant, var det maadelig beventd med Snilskeden; han var baade vrang og tvær.

*) Dette nyttige lille Stykke optage vi med den Tanke, at ogsaa andre Blade kunde finde det tjenligt at optrykke det. Det er hentet fra „Evang. luth. Kirke Tidende“ for 1878. Side 197.

I den senere Tid har han ofte været baade vrang og tvær, naar han har været ædru ogsaa. Han har seet Fluer paa snæue Væggen — selv midt om Vinteren — og paa sin Kones Næse og paa andre urimelige Steder; han ser stemme Mennesker, ja endog Djævlø i Krogene og omkring Sengen sin — ja, du forstaaer nok, hvad jeg mener: han har faaet Fyllesjuka. Naturligvis har han været fortviolet. Han ved, at de Djævløsyner, han har havt, have ikke været blotte Spøgelser; han ved, at den, han nødig vil nævne, har faaet Tag i ham; thi „Drankere skulle ikke arve Guds Rige“. Han har derfor besluttet, at han ikke vil drikke sig fuld mere, han vil virkelig nu gjøre Alvor med at omvende sig; for Doktoren sagde, sidst han var hos ham: „Hør, Paal“, sagde han, „Et vil jeg sige dig, og det kan du slaa fast. Dersom du nu drikker dig fuld igjen, saa kommer Fyllesjuka igjen, og saa kreperer du. Skjønner du det?“ Dersom jeg nu dør tænkte Paal, Guf! —

Paal har en ganske snil Kone og Børn; de ere ikke alene saaledes snille i menneskelig Forstand, men de ere rigtig snille og ville gjerne baade selv komme i Guds Rige og have Far med sig. Er nu Far vrang, saa lide de meget Ondt; men de lide det med Taalmodighed; for de mene, det kan nu ikke være saa farligt, om vi lide lidt. Kunde de bare saa Far ud af Glendigheden! Men saa er det den Fillefanten af en Storekeeper herborte, som sælger Whisky i Smug. Der kan da vist

ikke være nogen Samvittighed i den Fyren, naar han kan lade Far saa Whisky. Han ved jo, hvor skrøbelig han er. Hvor mangen Gang har de ikke grædt og bedt til Gud, at Far maatte afftaa fra Synden og blive Herre over den! Og nu har han da ogsaa været stikkelig i lang Tid. Være han nu ikke kom i nogen Fristelse igjen!

Saa kom da Søndagen; til Guds Hus gif de da, for Jngen kan hjælpe uden Gud, og skal En komme ind i Guds Rige, saa maa han omvende sig. Det er absolut og bestemt. Præsten var just ingen Klypper, men han stræbte dog at klemme ind i Tilhørerne, at de trængte til at bruge Tiden til at se til at gaa klar af den, som gaar omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge. Baade Per og Paal syntes at Præsten havde været bra; de sang og bad med og tænkte, de skulde nok blive gudsfrygtigere — herefter.

Og ikke før ere de komne hjem, tænkte jeg, saa kommer Per op med Flasken; en Dram i hans egen Hals, og da den andre Staffaren protesterer, ihukommende baade Doktoren og Præsten, saa nøder Per Brændevinet paa ham, og det af bare Godslighed. Og begge Konerne sidde og se paa Tingen. Monstro ikke Manden sidder i Halsen paa dem, især paa Paals Kone? Og de stakars Børnene deres!

Monstro om ikke den Drammen kommer til at koste mere, end den var værd?

Gaader og Opgaver.

No. 137.

Naar Mennesker synge saa smukt tilsammen,
 Naar Fuglene kvadre i Lyft og Gammen
 Og fryde sig,
 Naar Bjørnene raute derude paa Marken,
 Naar Frøerne kvække omkaps i Marken,
 Saa har du mig.

O m v e n d t.

Jeg kan ikke mjave, gjø eller gale,
 Og stjælt jeg har hverken Klør eller Hale,
 Jeg ligner Ratten;
 Til Føden jeg hjælper de gamle Kvinder,
 I Bondens Stue du snarest mig finder
 Med Saand om Hatten.

(M. M. i Westrup's Ugeblad for Børn).

No. 138.

A word I am of letters seven,
 A name to noble woman given;
 Take three away (the last I mean),
 And I'm a man fit for a queen;
 Remove one more, and lo you'll see
 That I my former sex will be;
 Another drop and two remain
 Which tell I am a man again.

Opløsning paa Gaaderne i No. 19.

No. 135. Aalborg.

No. 136. He „cut it too little“; that is, he did not cut it enough.

Blandinger — Nyt og Gammelt.

„Spikerolje“.—En Mand spurgte om oil of lavender. (Efter Ivar Masens nyhlig i et af Ugebladene, hvad „Spikerolje“ heder paa Engelsk. Vi til- „Norriske Ordbog“).
 lade os at opløse, at Spikerolje vist- En uhyre Umbolt. — Den største nok er det samme som Lavendelolje Støbning, som nogenstunde er udført her i Landet, foregik den 5te Octo- (af Plantenavnet Lavendula spica), ber sidstleden i Pittsburg, Pa. Man og at den følger paa Engelsk heder støbte da en Umbolt, som veier 100

Tons. Paa denne Ambolt, skal der smedes med en Hammer paa 17 Tons, den største Hammer i Amerika. Den næststørste er en paa 10 Tons i Nashua, N. H. Den førstnævnte Hjempehammer støbtes i „Black Diamond“ Staal = Fabrik i Pittsburg. Der byggedes 5 Marsovne specielt for at smelte det fornødne Jern, og det glødende Jern randt i 7 Timer. Der vil medgaa fire Maanedes, før Ambolten bliver saa meget afsløjet, at den kan haandteres.

Videnskabelige Jagttagelser over Menneskets Gang. — En Franskmand, Hr. Marey har gjort Menneskets Gang til Gjenstand for nøjagtige Undersøgelser og er ved Hjælp af en liden Maskine, som Fodgængeren fører med sig, kommen blandt Andet til følgende Resultater: 1. Skridtet er længere, men Takten langsommere, naar man gaar opad, end naar man gaar nedad Bakke. 2, naar man gaar nedad Bakke er Skridtet kortere, men Takten hurtigere. 3. En Mand, som bærer en Byrde, tager ikke saa lange Skridt, som En, der er uden Byrde. 4. En Mand med lavhælede Støvler, hvis Saaler ere tykke og række lidt fremom Taaen, tager længere Skridt end en Mand med høihælede Støvler og korte Saaler. 5. Forlænger man Skridtene, saa bliver Takten hurtigere, og fremskyndes Takten, saa forlænges Skridtene. Heraf maa man da blandt Andet kunne lære, at I a v e Hæle og lange, tykke Saaler ere at foretrække for høie Hæle og korte Saaler.

Det højeste Bjerg i Verden skal ifølge Kaptein Dawson være Mount Hercules paa New Guinea; det skal

naa en Høide af 32,786 Fod, medens Mount Everest i Himalaja, der hidtil gjaaldt for høiest, kun er 29,000 Fod.

Gammelt Smør. — Ved et Møde i Society of public Analysts i England blev der nylig fremvist en Smørkrukke (vel at mærke med Smør i), som antoges at være 2000 Aar gammelt; Krukken var funden i en ægyptisk Grav. Hvis dette ikke er et videnskabeligt Fund af samme Art som Mr. Bidwicks Runesten, saa skal det bevise, at Smør kan holde sig meget længe; thi det erklæres, at det ikke var uspiseligt, men kun lidt ramt eller harstt.

Solvarme som Drivkraft. — I Algier har en Franskmand, Hr. Marchot, i længere Tid beskæftiget sig med Forsøg i Retning af praktisk Anvendelse af Solens Varmer, som han opsamler i særlig dertil konstruerede Speilapparater. Disse Speile ere af forskjellig Størrelse, og ved et Apparat, forsynet med de største Speile og et Dampfammer, har han i den seneste Tid opnaaet interessante Resultater. Det er saaledes lykkets ham i Løbet af 80 Minuter at bruge 70 Potter koldt Vand til kogepunktet, og i 85 Minutter har han af 50 Potter Vin destilleret 8 Potter Brændevin. Siden Marts Maaned har hans Apparat drevet en Maskine, der gjør 120 Umdreininger i Minutet under et Tryk af halvjerde Atmosfære. Maskinen har desuden drevet en Pumpe, der gav tolv Potter Vand i Minutet i en Høide af tolv Fod. Maskinen har stadig arbeidet fra Kl. 8 om Formiddagen til Kl. 4 om Eftermiddagen, og hverken stærk Blæst eller forbigående Styer paa virkede dens Arbejde i særlig Grad.

Rug fra Polarkredsen. — Til Hagensdahls Frøkontrolstation i Drebro i Sverige er der ifølge svenske Blade ankommet Prøver paa Middommerrug, som er avlet ved Övre Torneå under Polarkredsen. Det skal være den nordligste Blads, hvor man med Sikkerhed ved, at der er blevet avlet Rug. De oversendte Prøver er af udmærket Beskaffenhed.

Kapt. Cheynes Nordpolsexpedition. — I Times meddeler Kaptein Cheyne, at den af ham projekterede Nordpolsexpedition, ved hvilken det som bekendt er Hensigten at forsøge at naa Nordpolen ved Hjælp af Balloner, efter den af vedkomne Kammitte tagne Beslutning først vil afgaa i Mai 1881.

Norges største Indsø. — Som bekendt er Njøsen i de geografiske Lærebøger ansat som Norges største Indsø. Dette ser imidlertid ud til at blive temmelig tvivlsomt efter en i Baar foretagen Opmaaling af Njøsvandet i Hatfjelddalens Præstegjeld. Efter denne Opmaaling viser det sig, at nævnte Vand er omtrent 7 geografiske Mile langt og omtr. 2½ Mil bredt. Det bedækker et Areal af 13 Kvadratomil.

Sunfet Bjerg. — Fra St. Luis Potosi (Syd = Amerika) meddeles, at Beboerne i Staden den 7de Mai til sine store Forstrækkelse hørte en eiendommelig tordenlignende Støi. Ved Gaarden Santa Catarina sank samtidig pludselig et lidet Bjerg i Jorden, hvor der dannede sig et Hul, omtrent 600 Fod langt, 300 Fod bredt og ligesaa dybt. Da man nøiere vilde undersøge denne mærkelige Naturbegivenhed, begyndte Forbunden tæt ved Kanten af det store Hul at ryste, og betydelige Jordmasser faldt ned i Svælget. Det antages, at Bjerget har hvilet paa et vandsørende Underlag, der efterhaanden er blevet saa stærkt udhulet, at det har givet efter for den ovenpaahvilende Klippes Vægt.

Kviksølv produceres nu i Californien i en større Mængde end i hele den øvrige Verden tilsammen. I 1875 var Produktionen: Spanien 36,000 Flaster, Ungarn 8,400, Tyssland 2,400, Californien 40,000. Men i 1877 var Produktionen i Californien stegen til 69,885 Flaster. Mærkeligt nok forbruges Størstedelen af dette Kviksølv i Kina, uden at man ved, hvortil Kineserne benytte det.

Rettelser: Paa 1ste Art af nærværende Hefte, Side 612, 2den Spalte, Linie 8 nedenfra, staar: prøvende, læs: prøvede.

De Abbonnenter, som staa til Rest med Kontingent, bedes venligst om at indsende samme uden Ophold. DHerr. Agenter anmodes om strax at indsende, hvad de have faaet ind. For Folk, som altid have Penge paa Haanden, er det vist ikke nødvendigt at vente saa længe med at indsende Aarskontingenten. Summa: Enhver, som kan, bedes venligst om, uden Fortrydelse strax at indsende sin Kontingent, hvorefter Kvittering skal blive ham tilskillet.

Adresse: N. Thronsdjen.

Dr. 14. Decorah, Iowa.

Indhold: Elektrisk Lys. — Nordvestpassagens Opdagelse. — Suppegutterne. — En Underjælgelsesret i det Indre af Borneo. — Drif dog. — Gaader og Dngaver. — Blandinger — Ryt og Gammelt.

E. MATHER,
JUSTICE OF THE PEACE,
COLLECTING AGENT.

Office over Spencers Harness Store - DECORAH, IOWA.

M. N. JOHNSON & BROTHER,
Attorneys at Law,

M. N. Johnson,
NOTARY PUBLIC. }

DECORAH, IOWA.

PETER GJEMS,

Reisjende Agent for

G. R. Montagues LaCrosse Steam Marble Works,
teguer Abonnement paa „*For Hjemmet*“. De, som tegne sig
paa hans Liste, kunne betale Kontingenten til ham.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Raffelovne samt
Kobber- og Blikvarer, Gaardsredskaber og Verktøi, Bygningsmaterialier,
saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Tagreuder forfærdiges til billige Priser

☞ *Ekfere af den skønne Psalme: „Hjertelig kjær, har jeg dig, Herre“,*
gjøres opmærksomme paa Paa. Wieses Bog

Lidt Psalmehistorie med Mere,

der indeholder mange vafre Fortællinger om denne Psalme. Bogen faaes
smukt indbunden hos J. L. Lee, Decorah, Iowa, for 50 Cents, i Guld-
snit 75 Cents. (Dretstuddet er bestemt til et veldædigt Niemed).

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Kolonialvarer,

Hadde og Huer, Støvler og Sko etc. etc.

Syd siden af Water Str. = = = Decorah, Iowa.

DAN. NOBLE,
SADELMAGER,

handler med

Sadler, Svøber, Bidsler etc.

Decorah, - - - - Iowa.

FR. ERICKSON, Boot & Shoemaker,

DECORAH - - IOWA,

(Vigeoverfor Winnesheit House)

forfærdiger alt Slags Skotpi efter Bestilling af de bedste Materialier,
og Reparation udføres godt og billigt. Afslæg mig et Besøg.

Ældre Bind af „For Hjemmet“.

11te og 12te Bind (1876 I og II), 14de Bind (1877, II), og 17de Bind (1879 I.) er udsolgt.

13de Bind (1877, I) indeholdende de fortrinlige Fortællinger „Alpefjoven“, „Mod Himlen“ (Forfatterindens Ungdomshistorie), „Dufelen fra Amerika“, „En Gut fra Londons Gader“, saavel som flere mindre Fortællinger; den interessante historiske Skildring „Karl den Tolvte i Norge“; henimod 30 andre større og mindre Artikler, adskillige Digte, 15 Gaader og 116 Blandinger tilfendes portofrit for 80 Cents.

15de Bind (1878, I.) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring „Philip Ashton eller den nye Robinson“, „Martyren i St. Andrews“, „Jacob Flints Reise“, „Arkimedes“, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00

16de Bind (1878, II.) indeholdende 2de Halvdel af Fortællingen „Philip Ashton“, „Elisabeth“, en dansk Fortælling, „Stanleys Reise paa Kongofloden“, „Stoofthjernen“ (Misionær Fjellstedts Ungdomshistorie) og meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00; begge disse Bind for \$2.00

18de Bind, se 2den Side af Omslaget.

19de Bind, indeholdende blandt Andet „En ung Piges Historie“ og Misfignsberetningen „Ser Ar blandt de røde Indianere“, portofrit for \$1.00; alle 5 Bind for \$4.00.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktanfider, Titelblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: R. Thronsdjen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

To Søstre, en Fortælling fra en norsk Fjeldbygd (4 Hefter af „For Hjemmet“) portofrit for 25 Cts.

Adresse: R. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Den nye norske Barberstue er i Basementet i Adams ny Blok, Hjørnet af Water og Winnebago Streets, Decorah, Iowa.

M. D. Solberg.

Hus og Have tilsalgs.

Et 1½ Stages Frame-Hus med 3 Lotter, Stald etc., beliggende strax nordenfor Jernbanedepotet, er helt eller delvis tilsalgs. S. Tobiasen anvijer. 20-24

Iver Larsen
sælger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Færdiggjorte Klæder,
Hatte, Huer, Støvler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
Steyers Bygning ved Siden af Winnesheit House.
Decorah - - Iowa.

For 10 Cents sendes portofrit et Hefte, indeholdende
„**To ældgamle Sange fornede**“,
nemlig **Tolvtaalvisen** og **Den gyldne ABC** 8 for 50 Cts., 20 for
\$1.00, 100 for \$3.50. Adresse: N. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Philip Ashton eller den nye Robinson,
Martyren i St. Andrews, Jacob Flints Reise, Elisabeth, en dansk Fortælling,
Skovskjernen (Missionær Fjeldstedts Ungdomshistorie) — alle disse og flere
mindre Fortællinger samt meget andet interessant Læsestof findes i 9de Mar-
gang (15de og 16de Bind, 24 Hefter) af „**For Hjemmet**“, der sendes porto-
frit til hvilkensomhelst Adresse i de For. Stater og Canada for \$2.00.
Adresse: N. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Ny Möbelhandel.

J. JACKWITZ.
DECORAH, IOWA.

Alle Slags Møbler, saavel simple som fine og elegante, sælges til Ti-
dens billigste Priser. Reparationer udføres.
Ligklipet hæves paa Lager. Begravelser besørages.

Nogle Rest-Exemplarer af
Socrates's Forsvarstale ved Platon
samt Fortællingen „**To Søstre**“ (8 Hefter af „**For Hjemmet**“) sendes tilsam-
men portofrit for 35 Cents.
Adresse N. Thronsdjen, Decorah, Iowa.

E. P. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Adams Block. DECORAH, IOWA.

W. L. EASTON,

Gier af det vel bekendte

OPERA HOUSE CLOTHING STORE,

har netop modtaget et meget stort og omhyggelig udvalgt Lager af færdig-gjorte Klæder, Hatte, Suer, Støvler, Sko og alle Slags Herre-Ekviperings-Gjenstande, som sælges til Tidens billigste Priser.

☞ Klæder efter Bestilling forfærdiges prompte.

Opera House Clothing Store,
Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Højskole for Gutter og Piger,
Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maaned) og for en Termin i Forhold. Koft billig. Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren
Th. R. Mohn, Northfield, Minn.

P. E. HAUGEN,

☞ Gier af ☞

Decorah Marble Works.

Water St. - - DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnesheit og Allamakee Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres med kort Varsel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norste Stenhuggere, har Landsmænd den Fordel, at de kan faa sin Inscription feilfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Dhr. Harvey Miller og
Fritz Rosenheimer. P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Tegninger med vedføiet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udvælger, tilligemed Ordre og Inscription samt nærmeste Fragt-Office.

P. E. Haugen.